

BEMÆRKNINGER:

Konventionsteksten stammer fra retsinformation.dk, idet det bemærkes at forskrifterne på www.retsinformation.dk ikke er beskyttet af ophavsretslige regler, jf. § 9 i lov om ophavsret, jf. lovbekendtgørelse nr. 1144 af 23. oktober 2014.

Teksten er alene blevet layoutet, delt op i de enkelte konventioner og tillægsprotokoller, åbenbare trykfejl rettet og dele, der ikke er en direkte del af konventions- eller protokolteksten taget ud, hvilket drejer sig om for eksempel navnene på underskriverne og eventuelle forbehold, landene måtte have taget. Derudover er der tilføjet en indholdsfortegnelse med angivelse af artikler.

Vi håber, at den danske oversættelse af konventionerne og deres tillægsprotokollerne på den måde er blevet gjort mere tilgængelige i deres digitale form. Enhver fejl, der undervejs utilsigtet måtte have sneget sig ind, i forhold til den måde teksterne fremstår på retsinformation.dk, er alene Røde Kors i Danmarks.

For Genève-konventionerne, deres tillægsprotokoller og centrale humanitære folkeretstekster i øvrigt på engelsk, der i de fleste tilfælde er et af originalsprogene, henvises til www.icrc.org/ihl.

Genevekonvention IV

af 12.august 1949 om beskyttelse af civile personer i krigstid

OVERSIGT:

I. DEL, Almindelige bestemmelser	4
Artikel 1-12	
II. DEL, Befolkningens almindelige beskyttelse mod visse af krigens følger	8
Artikel 13-26	
III. DEL, Beskyttede personers stilling og behandling	12
AFSNIT 1, Fælles bestemmelser vedrørende de stridende parters territorier og besatte områder	12
Artikel 27-34	
AFSNIT 2, Udlændinge, der befinder sig på en af de stridende parters territorium	14
Artikel 35-46	
AFSNIT 3, Besatte områder	17
Artikel 47-78	
AFSNIT 4, Bestemmelser vedrørende interneredes behandling	26
KAPITEL I, Almindelige bestemmelser	26
Artikel 79-82	
KAPITEL II, Interneringssteder	27
Artikel 83-88	
KAPITEL III, Kost og beklædning	28
Artikel 89-90	
KAPITEL IV, Hygiejne og lægetilsyn	29
Artikel 91-92	
KAPITEL V, Religiøs, intellektuel og legemlig beskæftigelse	30
Artikel 93-96	
KAPITEL VI, Personlig ejendom og pengemidler	32
Artikel 97-98	
KAPITEL VII, Administration og disciplin	33
Artikel 99-104	

KAPITEL VIII, Forbindelser med omverdenen.....	35
Artikel 105-116	
KAPITEL IX, Straffe og disciplinærsanktioner	38
Artikel 117-126	
KAPITEL X, Overførelse af internerede	41
Artikel 127-128	
KAPITEL XI, Dødsfald	42
Artikel 129-131	
KAPITEL XII, Frigivelse, hjemsendelse og anbringelse i neutrale lande	43
Artikel 132-135	
AFSNIT 5, Oplysningskontorer og centraloplysningskontor	44
Artikel 136-141	
IV. DEL, Konventionens gennemførelse.....	46
AFSNIT I, Almindelige bestemmelser	46
Artikel 142-149	
AFSNIT 2, Afsluttende bestemmelser.....	48
Artikel 150-159 og testimonium	
TILLÆG I, Udkast til overenskomst om hospitals- og sikkerhedszoner og -lokaliteter	50
TILLÆG II, Udkast til bestemmelser vedrørende kollektive forsendelser	52
TILLÆG III, Interneringskort mv.	54

I. DEL

Almindelige bestemmelser

ARTIKEL 1

De Høje Kontraherende Parter forpligter sig til under alle forhold selv at overholde og drage omsorg for overholdelsen af nærværende konvention.

ARTIKEL 2

Når bortses fra de bestemmelser, der skal være gældende i fredstid, finder nærværende konvention anvendelse i alle tilfælde, hvor en krig er erklæret, eller hvor der i øvrigt er opstået en væbnet konflikt mellem to eller flere af De Høje Kontraherende Parter, selvom en af disse ikke anerkender, at der består krigstilstand.

Konventionen finder ligeledes anvendelse i alle tilfælde af hel eller delvis besættelse af en af De Høje Kontraherende Parters territorium, selvom en sådan besættelse ikke møder væbnet modstand.

Selvom en af de stridende magter ikke har tiltrådt nærværende konvention, er signatarmagterne bundet af den i deres indbyrdes forhold. De er endvidere bundet af konventionen i forhold til den pågældende magt, hvis denne anerkender konventionen og anvender dens bestemmelser.

ARTIKEL 3

Hvor der på en af De Høje Kontraherende Parters territorium opstår en væbnet konflikt, er enhver af de stridende parter, selvom konflikten ikke er af international karakter, forpligtet til som mindstemål at bringe følgende bestemmelser til anvendelse:

1) Personer, der ikke deltager aktivt i fjendtlighederne, herunder sådanne medlemmer af de væbnede styrker, som har nedlagt våbnene, og sådanne personer, der er gjort ukampdygtige som følge af sygdom, sår, tilbageholdelse eller en hvilken som helst anden omstændighed, skal under alle forhold behandles humanitært. De må ikke gøres til genstand for mindre gunstig behandling som følge af race, farve, religion eller overbevisning, køn, fødsel, formueomstændighed eller noget som helst andet lignende forhold.

I dette øjemed er og forbliver følgende handlinger til enhver tid og på ethvert sted forbudt i forhold til ovennævnte personer:

- a) vold mod liv og legeme, i særdeleshed mord under enhver form, lemlæstelse, grusom behandling, tortur;
- b) udtagelse af gidsler;
- c) krænkelse af den personlige værdighed, i særdeleshed ydmygende og nedværdigende behandling;
- d) domme, der ikke er afsagt af en behørigt konstitueret domstol, som yder alle de judicielle garantier, der betragtes som uundværlige af civiliserede folk, og henrettelser, der foretages uden en sådan domstols forudgående afgørelse.

2) Sårede og syge skal opsamles og plejes.

Uvildige humanitære organer såsom Den internationale Røde Kors Komite er berettiget til at tilbyde de stridende parter deres bistand.

Herudover bør de stridende parter tage initiativet til oprettelsen af særlige overenskomster indeholdende samtlige eller en del af nærværende konventions øvrige bestemmelser.

Anvendelsen af foranstående bestemmelser berører ikke de stridende parters retlige status.

ARTIKEL 4

Beskyttet ved konventionen er personer, der i tilfælde af en strid eller besættelse i et givet øjeblik og under en hvilken som helst form befinder sig i hænderne på en stridende part eller besættelsesmagt, i hvilken de ikke er statsborgere.

Statsborgere tilhørende en stat, der ikke har tiltrådt konventionen, beskyttes ikke af denne. Statsborgere tilhørende en neutral stat, der befinder sig på en krigsførende stats territorium, samt statsborgere, tilhørende en medkrigsførende stat, er ikke at anse som beskyttede personer, så længe den stat, i hvilken de er statsborgere, er normalt diplomatisk repræsenteret i den stat, i hvis hænder de befinder sig.

Bestemmelserne i II. del finder dog anvendelse i videre omfang, som angivet i artikel 13.

Personer, der beskyttes ved Genevekonventionen af 12. august 1949 til forbedring af såredes og syges vilkår i de væbnede styrker i felten, ved Genevekonventionen af 12. august 1949 til forbedring af såredes, syges og skibbrudnes vilkår i de væbnede styrker på søen eller ved Genevekonventionen af 12. august 1949 om behandling af krigsfanger, er ikke at anse som beskyttede personer i nærværende konventions forstand.

ARTIKEL 5

Såfremt en af de stridende parter føler sig overbevist om, at en bestemt beskyttet person, der befinder sig på dens territorium, med rette mistænkes for deltagelse i virksomhed, der er farlig for statens sikkerhed, er en sådan person ikke berettiget til at gøre krav på sådanne ved nærværende konvention hjemlede rettigheder og privilegier, som, hvis de tillægges en sådan person, ville udsætte statens sikkerhed for fare.

Hvor en bestemt beskyttet person tilbageholdes på besat område som spion eller sabotør eller som en person, der med rette mistænkes for virksomhed, der er farlig for besættelsesmagts sikkerhed, er en sådan person, i de tilfælde hvor absolutte militære sikkerhedskrav kræver det, at betragte som havende forskertset sin ved nærværende konvention hjemlede adgang til at sætte sig i forbindelse med omverdenen.

Sådanne personer skal ikke desto mindre i hvert enkelt tilfælde behandles human, og i tilfælde af retssag må den ved nærværende konvention foreskrevne ret til betryggende og behørig domsforhandling ikke berøves dem. Der skal ligeledes på det tidligste tidspunkt, hvor dette er foreneligt med henholdsvis statens eller besættelsesmagts sikkerhed, i fuldt omfang ydes dem de rettigheder og privilegier, der i henhold til nærværende konvention tilkommer en beskyttet person.

ARTIKEL 6

Nærværende konvention finder anvendelse fra begyndelsen af en hvilken som helst i artikel 2 nævnt strid eller besættelse.

På stridende parter territorium ophører nærværende konvention at finde anvendelse ved den almindelige indstilling af krigsoperationer.

For så vidt angår besat område ophører nærværende konvention at finde anvendelse et år efter den almindelige indstilling af krigsoperationer. Besættelsesmagten er dog under besættelsen i det omfang, hvori den udøver regeringsmyndighed på sådant område, bundet af bestemmelserne i følgende artikler i nærværende konvention: 1-12, 27, 29-34, 47, 49, 51, 52, 53, 59, 61-77, 143.

Beskyttede personer, hvis frigivelse, hjemsendelse eller tilbagevenden til det civile liv finder sted efter dette tidspunkt, drager i det mellemliggende tidsrum fortsat fordel af nærværende konvention.

ARTIKEL 7

Foruden de overenskomster, der er udtrykkeligt hjemlede i artiklerne 11, 14, 15, 17, 36, 108, 109, 132, 133 og 149 kan De Høje Kontraherende Parter afslutte andre særlige overenskomster vedrørende ethvert spørgsmål, om hvilket de finder det hensigtsmæssigt at træffe særlig aftale. Ingen særlig overenskomst må dog forringe de ved nærværende konvention fastsatte forhold for beskyttede personer eller indskrænke de rettigheder, som konventionen tillægger dem.

Beskyttede personer skal i hele det tidsrum i hvilket de omfattes af konventionen, nyde fordel af sådanne overenskomster, medmindre de nævnte eller senere overenskomster udtrykkeligt bestemmer det modsatte, eller gunstigere foranstaltninger iværksættes til fordel for dem af en af de stridende parter.

ARTIKEL 8

Beskyttede personer kan i intet tilfælde helt eller delvist give afkald på de rettigheder, der sikres dem ved nærværende konvention eller eventuelt ved de i foregående artikel omhandlede særlige overenskomster.

ARTIKEL 9

Nærværende konvention bringes til anvendelse i samarbejde med og under kontrol af de beskyttelsesmagter, hvis pligt det er at varetage de stridende parter interesser. Med dette formål for øje er beskyttelsesmagterne berettiget til, udover deres diplomatiske eller konsulære personel, at udnævne delegerede blandt deres egne eller andre neutrale landes statsborgere. Disse delegerede skal godkendes af den magt, hos hvilken de skal udøve deres virksomhed.

De stridende parter skal i størst muligt omfang lette beskyttelsesmagternes repræsentanter eller delegerede udførelsen af hvervet.

Beskyttelsesmagternes repræsentanter eller delegerede må i intet tilfælde gå ud over de grænser, der ved nærværende konvention er fastsat før deres virksomhed. De skal i særdeleshed tage hensyn til de bydende nødvendige krav på sikkerhed fra den stats side, i hvilken de udøver deres virksomhed.

ARTIKEL 10

Nærværende konventions bestemmelser skal ikke være til hinder for den humanitære virksomhed, som Den Internationale Røde Kors Komite eller en hvilken som helst anden

uvildig humanitær organisation med de pågældende stridende parter samtykke måtte påtage sig til beskyttelse af og bistand for civile personer.

ARTIKEL 11

De Høje Kontraherende Parter kan når som helst aftale at betro de pligter, der ifølge nærværende konvention påhviler beskyttelsesmagterne, til en organisation, der frembyder de nødvendige garantier for uvildighed og handlekraft.

Når personer, der beskyttes af nærværende konvention, af en hvilken som helst grund ikke nyder fordel af eller ophører med at nyde fordel af en beskyttelsesmagts eller en af de i første stykke omhandlede organisationers virksomhed, skal tilbageholdelsesmagten anmode en neutral stat eller en sådan organisation om at påtage sig de opgaver, som i henhold til nærværende konvention udføres af en beskyttelsesmagt, udpeget af de stridende parter.

Hvis beskyttelse ikke kan tilvejebringes på denne måde, er tilbageholdelsesmagten forpligtet til at anmode en humanitær organisation såsom Den Internationale Røde Kors Komite om at overtage de humanitære opgaver, der ifølge nærværende konvention påhviler beskyttelsesmagterne, eller til med de begrænsninger, der følger af nærværende artikel, at modtage tilbud om bistand, der fremkommer fra en sådan organisation.

Enhver neutral magt eller enhver organisation, der af den interesserede magt anmodes om eller selv tilbyder at yde sin bistand med dette formål for øje, er forpligtet til at handle i bevidstheden om sit ansvar overfor den stridende part, som de personer, der beskyttes af nærværende konvention, tilhører og skal tilvejebringe tilstrækkelige garantier for sin evne til at påtage sig de omhandlede opgaver og til at udføre dem uvildigt.

Foranstående bestemmelser kan ikke sættes ud af kraft ved særlig overenskomst mellem magter, af hvilke den ene, selvom det kun er midlertidigt, som følge af militære begivenheder ikke er i besiddelse af fuld handlefrihed i forhold til den anden magt eller dens allierede, i særdeleshed i tilfælde af en besættelse af hele den førstnævnte stats territorium eller en væsentlig del af dette.

Ordet beskyttelsesmagt indbefatter i nærværende konvention de organisationer, der ifølge nærværende artikel kan træde i stedet for beskyttelsesmagten.

Nærværende artikels bestemmelser skal udstrækkes til og anvendes på statsborgere fra en neutral stat, når de opholder sig på besat territorium eller befinder sig på territorium tilhørende en krigsførende stat, i hvilken deres hjemland ikke på normal vis er diplomatisk repræsenteret.

ARTIKEL 12

I tilfælde, hvor beskyttelsesmagterne i de beskyttede personers interesse anser det for tilrådeligt, og i særdeleshed i tilfælde af uenighed mellem de stridende parter angående anvendelsen eller fortolkningen af nærværende konventions bestemmelser, skal beskyttelsesmagterne tilbyde deres bistand med henblik på uoverensstemmelsens bilæggelse.

I dette øjemed kan enhver af beskyttelsesmagterne enten på opfordring af en af de stridende parter eller af egen drift foreslå parterne et møde, eventuelt på et hensigtsmæssigt valgt neutralt territorium, mellem deres repræsentanter og i særdeleshed mellem de myndigheder, der er ansvarlige for beskyttede personer. De stridende parter er forpligtet til at rette sig efter de forslag, som stilles dem med dette formål for øje.

Beskyttelsesmagterne kan om fornødent til de stridende parters godkendelse forelægge forslag om, at en person, der tilhører en neutral magt eller er udpeget af Den Internationale Røde Kors Komite skal indbydes til at deltage i et sådant møde.

II. DEL

Befolkningens almindelige beskyttelse mod visse af krigens følger

ARTIKEL 13

Bestemmelserne i II del omfatter alle dele af befolkningen i de stridende lande, uden at nogen del heraf må gøres til genstand for mindre gunstig behandling som følge af race, statsborgerforhold, religion eller politisk anskuelse, og tilsigter at lindre de af krigen forårsagede lidelser.

ARTIKEL 14

De Høje Kontraherende Parter er i fredstid og de stridende parter efter fjendtlighedernes udbrud berettiget til på deres eget territorium og i påkommende tilfælde i besatte områder at oprette hospitals- og sikkerhedszoner og -lokaliteter, der er således indrettet, at sårede, syge og gamle, svagelige personer, børn under 15 år, svangre kvinder og mødre til børn under 7 år beskyttes mod krigens virkninger.

Ved fjendtlighedernes udbrud og under disse kan de interesserede parter afslutte overenskomster om gensidig anerkendelse af de zoner og lokaliteter, som de har oprettet. De kan med dette formål for øje bringe bestemmelserne i det nærværende konvention vedføjede overenskomstudkast til anvendelse med de ændringer, som de skønner nødvendige.

Beskyttelsesmagterne og Den Internationale Røde Kors Komite opfordres til at yde deres bistand med henblik på at lette indførelsen og anerkendelsen af disse hospitals- og sikkerhedszoner og -lokaliteter.

ARTIKEL 15

Enhver af de stridende parter kan enten direkte eller gennem en neutral stat eller en humanitær organisation foreslå den fjendtlige part at oprette neutraliserede zoner i de områder, hvor kamphandlinger finder sted, i hvilke zoner følgende personer uden forskelsbehandling skal beskyttes mod krigens virkninger:

- a) sårede og syge kombattanter og non-kombattanter,
- b) civile personer, som ikke deltager i fjendtlighederne og ikke udfører arbejde af militær art under deres ophold i zonerne.

Når de interesserede parter er blevet enige om den foreslåede neutraliserede zones geografiske beliggenhed, administration, forsyning med levnedsmidler samt kontrol med zonen, skal der afsluttes en skriftlig overenskomst, der skal underskrives af repræsentanter for de stridende parter. Begyndelsestidspunktet for og varigheden af zonen neutralisering skal fastsættes i overenskomsten.

ARTIKEL 16

Sårede, syge såvel som svagelige personer og svangre kvinder skal i særlig grad beskyttes og respekteres.

I det omfang, hvori militære hensyn tillader det, skal enhver af de stridende parter lade foranstaltninger, der tages til eftersøgning af dræbte og sårede, til bistand for skibbrudne og andre personer, der er udsat for alvorlig fare og til beskyttelse af dem mod plyndring og mishandling.

ARTIKEL 17

De stridende parter skal søge at afslutte stedlige overenskomster om evakuering af sårede, syge, svagelige personer og gamle, børn og barselspatienter fra belejrede eller omringede områder samt om passageret for præster tilhørende alle religioner og sanitært personel og udstyr på vej til sådanne områder.

ARTIKEL 18

Civile hospitaler, der er indrettet til pleje af sårede og syge, svagelige personer og barselspatienter, må under ingen omstændigheder gøres til genstand for angreb, men skal til enhver tid respekteres og beskyttes af de stridende parter.

Stater, der er parter i en strid, er forpligtet til at forsyne alle civile hospitaler med dokumentation, der viser, at de er civile hospitaler, og at de af dem benyttede bygninger ikke anvendes til andet formål, der ville berøve disse hospitaler den beskyttelse, der tilkommer dem i henhold til artikel 19.

Civile hospitaler skal afmærkes med det kendemærke, der omhandles i artikel 38 i Genevekonventionen af 12. august 1949 til forbedring af såredes og syges vilkår i de væbnede styrker i felten, på betingelse af at staten meddeler sin tilladelse.

I det omfang, hvori militære hensyn tillader det, skal de stridende parter tage de fornødne skridt med henblik på at sikre, at de særlige kendetegn, der angiver civile hospitaler, er klart synlige for de fjendtlige land-, luft- og søstridskræfter, således at muligheden for enhver fjendtlig handling fjernes.

I betragtning af de farer, for hvilke beliggenhed i nærheden af militære mål kan udsætte hospitaler, henstilles det, at sådanne hospitaler anbringes i så stor afstand som muligt fra sådanne mål.

ARTIKEL 19

Den beskyttelse, der tilkommer civile hospitaler, ophører ikke, medmindre de udover deres humanitære opgaver anvendes til udøvelsen af handlinger til skade for fjenden. Beskyttelsen bortfalder dog først, såfremt en advarsel, der så vidt muligt skal fastsætte en rimelig tidsfrist, ikke efterkommes.

Pleje af syge eller sårede medlemmer af de væbnede styrker på disse hospitaler eller tilstedeværelsen af håndvåben eller ammunition, der er frataget sådanne personer, men som endnu ikke er overgivet til rette tjenestegren kan ikke betragtes som handlinger til skade for fjenden.

ARTIKEL 20

Personer, der regelmæssigt og udelukkende er beskæftiget med drift og administration af civile hospitaler, herunder personel, der er beskæftiget med eftersøgning, evakuering, transport og pleje af sårede og syge civile, svagelige personer samt barselspatienter, skal respekteres og beskyttes.

På besat territorium og i zoner, hvor krigsoperationer finder sted, skal ovennævnte personel kunne identificeres ved hjælp af identitetskort, der bekræfter vedkommendes stilling, og som er forsynet med et fotografi af indehaveren samt med vedkommende myndigheds prægestempel, såvel som ved hjælp af et stemplet armbind, der tåler vand, og som under tjenesten bæres på venstre arm. Dette armbind skal tilvejebringes af staten og være forsynet med det kendemærke, der omhandles i artikel 38 i Genevekonventionen af 12. august 1949 til forbedring af såredes og syges vilkår i de væbnede styrker i felten.

Andet personel, der er beskæftiget med drift og administration af civile hospitaler, er under udførelsen af sådanne opgaver berettiget til respekt og beskyttelse samt til under de i nærværende artikel fastsatte betingelser at bære det ovenfor omhandlede armbind. Identitetskort skal angive de opgaver, der påhviler dem.

Ethvert hospitals ledelse er til enhver tid forpligtet til at stille en ajourført fortegnelse over sådant personel til de kompetente nationale eller besættelsesmyndigheders rådighed.

ARTIKEL 21

Konvojer medførende køretøjer eller hospitalstog til lands, og på søen særligt indrettede fartøjer, der medfører sårede og syge civile, svagelige personer samt barselspatienter, skal respekteres og beskyttes på samme måde som de i artikel 18 omhandlede hospitaler og skal med statens samtykke afmærkes med det særlige kendemærke, der omhandles i artikel 38 i Genevekonventionen af 12. august 1949 til forbedring af såredes og syges vilkår i de væbnede styrker i felten.

ARTIKEL 22

Luftfartøjer, der udelukkende benyttes til evakuering af sårede og syge civile, svagelige personer samt barselspatienter eller til transport af sanitært personel og udstyr, må ikke angribes, men skal respekteres, når flyvningen finder sted i højder, på tidspunkter og ad ruter, hvorom der er truffet særlig aftale mellem alle de interesserede stridende parter.

De kan afmærkes ved hjælp af det særlige kendemærke, der er hjemlet i artikel 38 i Genevekonventionen af 12. august 1949 til forbedring af såredes og syges vilkår i de væbnede styrker i felten.

Medmindre der er truffet anden aftale, er overflyvninger af fjendtlig eller af fjenden besat territorium forbudt.

Sådanne luftfartøjer er forpligtet til at efterkomme ethvert påbud om landing. Har et luftfartøj foretaget en således påtvunget landing, har det efter en eventuel undersøgelse ret til at fortsætte flyvningen med de ombordværende.

ARTIKEL 23

Enhver af De Høje Kontraherende Parter er forpligtet til at tillade fri passage for alle forsendelser bestående af sanitært udstyr og medicinalvarer eller af genstande, der er nødvendige til religiøse formål, såfremt sådanne forsendelser alene er bestemt for civile, der tilhører en anden af De Høje Kontraherende Parter, selvom denne er den førstnævnte

magts modstander. Der skal ligeledes tilstås fri passage for alle forsendelser bestående af fornødne levnedsmidler, beklædning og styrkende midler bestemt for børn under 15 år, svangre kvinder og barselspatienter.

En kontraherende part er dog kun forpligtet til at tillade fri passage for de i foregående stykke angivne forsendelser på betingelse af, at der efter dens opfattelse ikke er alvorlig grund til at frygte

a) at forsendelserne kan blive ført til et andet sted end deres bestemmelsessted,

b) at kontrollen eventuelt ikke er effektiv,

c) at anvendelsen af ovennævnte forsendelser som erstatning for varer, der ellers skulle tilvejebringes eller fremstilles af fjenden, eller frigørelsen af materiel, tjenesteydelser eller indretninger, som ellers ville have været fornødne til produktionen af sådanne varer, ville betyde en klar fordel for fjendens krigsanstrengelse eller økonomi.

Den magt, som tillader passage af de i nærværende artikels første stykke angivne forsendelser, kan gøre en sådan tilladelse afhængig af, at uddelingen til de personer, der skal nyde godt deraf, på stedet overvåges af beskyttelsesmagterne.

Sådanne forsendelser skal fremsendes hurtigst muligt, og den magt, der tillader fri passage, er berettiget til at fastsætte forskrifter for den tekniske gennemførelse af passagen.

ARTIKEL 24

De stridende parter er forpligtet til at træffe de nødvendige foranstaltninger til sikring af, at børn under 15 år, der som følge af krigen er blevet forældreløse eller adskilt fra deres familie, ikke overlades til sig selv, og at deres underhold, gudsdyrkelse og opdragelse under alle forhold lettes. Deres opdragelse skal så vidt muligt betros til personer, der tilhører en lignende kulturel tradition.

De stridende parter skal lette sådanne børns overførelse til neutralt land i det tidsrum, i hvilket striden varer, såfremt den eventuelle beskyttelsesmagt meddeler sit samtykke, og der stilles betryggende garantier for iagttagelsen af de i første stykke fastslåede grundsætninger.

De skal endvidere søge at gennemføre, at alle børn under 12 år forsynes med legitimation i form af identitetsplader eller på anden måde.

ARTIKEL 25

Der skal gives alle personer, der befinder sig på et territorium, der tilhører en af de stridende parter eller er besat af en sådan, mulighed for at sende meddelelser af strengt personlig karakter til familiemedlemmer, hvor de end opholder sig, samt til at modtage meddelelser fra disse. Sådant korrespondance skal fremsendes hurtigt og uden unødigt forsinkelse.

Såfremt omstændighederne vanskeliggør eller umuliggør familiekorrespondance med almindelig post, skal de interesserede stridende parter henvende sig til et neutralt mellemlid, såsom det i artikel 140 omhandlede centralkontor, og i samråd med dette træffe bestemmelse om, hvorledes de dem påhvilende forpligtelser kan opfyldes under de bedst mulige forhold, i særdeleshed i samarbejde med de nationale Røde Kors- (Røde Halvmåne, Røde Løve og Sol) selskaber.

Såfremt de stridende parter skønner det nødvendigt at indskrænke familiekorrespondancen, skal en sådan indskrænkning begrænses til tvungen anvendelse af standardformularer indeholdende 25 frit valgte ord. Der skal være ret til at afsende mindst en standardformular pr. måned.

ARTIKEL 26

Enhver af de stridende parter er forpligtet til at lette de undersøgelser, som medlemmer af familier, der er blevet adskilt som følge af krigen, foretager med det formål på ny at opnå indbyrdes kontakt og om muligt mødes. I særdeleshed er den forpligtet til at opmuntre organisationer, der beskæftiger sig med denne opgave, forudsat at den kan godkende disse, og at de overholder dens sikkerhedsbestemmelser.

III. DEL

Beskyttede personers stilling og behandling

AFSNIT 1

Fælles bestemmelser vedrørende de stridende parters territorier og besatte områder

ARTIKEL 27

Beskyttede personer har under alle forhold krav på, at deres person, ære, familierettigheder, religiøse overbevisning og religionsudøvelse samt deres sæder og skikke respekteres. De skal til enhver tid behandles humant og skal beskyttes særligt mod alle voldshandlinger eller trusler derom og mod fornærmelser og offentlighedens nyfikenhed.

Kvinder skal særligt beskyttes mod ethvert angreb på deres ære, i særdeleshed mod voldtægt, tvangsprostitution og enhver form for angreb på deres blufærdighed.

Idet bortses fra bestemmelserne vedrørende de beskyttede personers helbredstilstand, alder og køn, skal alle sådanne personer behandles med samme grad af hensynfuldhed af de af de stridende parter, i hvis magt de befinder sig. De må i særdeleshed ikke gøres til genstand for mindre gunstig behandling som følge af race, religion eller politisk overbevisning.

De stridende parter kan dog træffe sådanne kontrol- og sikkerhedsforanstaltninger med hensyn til beskyttede personer, som måtte være påkrævede som følge af krigen.

ARTIKEL 28

Ingen beskyttet person må benyttes til gennem sin tilstedeværelse at bringe bestemte punkter eller områder i læ mod militære operationer.

ARTIKEL 29

Den af de stridende parter, i hvis magt der befinder sig beskyttede personer, er ansvarlig for den behandling, de underkastes af dens repræsentanter, ganske bortset fra det individuelle ansvar.

ARTIKEL 30

Der skal gives beskyttede personer enhver mulighed for at rette henvendelse til beskyttelsesmagterne, Den Internationale Røde Kors Komite, det nationale Røde Kors- (Røde Halvmåne, Røde Løve og Sol) selskab i det land, hvori de befinder sig, samt til enhver organisation, der måtte kunne yde dem bistand.

Fra myndighedernes side skal der med dette formål for øje ydes de nævnte organisationer alle lettelser indenfor de grænser, der sættes af militære eller sikkerhedsmæssige hensyn.

Udover de i artikel 143 omhandlede besøg af delegerede for beskyttelsesmagterne og for Den Internationale Røde Kors Komite skal tilbageholdelses- eller besættelsesmagterne i videst mulig udstrækning lade besøg hos beskyttede personer af repræsentanter for andre organisationer, der har til formål at yde sådanne personer åndelig bistand eller materiel støtte.

ARTIKEL 31

Der må ikke udøves fysisk eller moralsk tvang mod beskyttede personer, i særdeleshed ikke med det formål at opnå oplysninger fra dem eller fra tredjemand.

ARTIKEL 32

Der er mellem De Høje Kontraherende Parter udtrykkelig enighed om, at ingen af dem må tage nogen forholdsregel, der kan medføre fysisk lidelse for eller udryddelse af beskyttede personer, der befinder sig i deres hænder. Dette forbud omfatter ikke alene mord, tortur, legemsstraffe, lemlæstelse og medicinske eller videnskabelige forsøg, der ikke nødvendiggøres af en beskyttet persons lægebehandling, men ligeledes alle andre brutale handlinger, hvad enten disse begås af civile eller militære agenter.

ARTIKEL 33

Ingen beskyttet person må straffes for en forseelse, som vedkommende ikke selv har begået. Kollektive straffe såvel som alle skræmme- eller terrorforanstaltninger forbydes.

Plyndring forbydes.

Repressalier mod beskyttede personer og disses ejendom forbydes.

ARTIKEL 34

Det forbydes at tage gidsler.

AFSNIT 2.

Udlændinge, der befinder sig på en af de stridende parters territorium

ARTIKEL 35

Alle beskyttede personer, der ønsker at forlade territoriet ved begyndelsen af eller under en strid, er berettiget hertil, medmindre afrejsen strider mod statens nationale interesser. Afgørelser vedrørende sådanne personers ansøgninger om udrejsetilladelse skal træffes efter behørigt fastsatte retningslinjer, og afgørelsen skal træffes hurtigst muligt. Personer, der har erholdt udrejsetilladelse, er berettiget til at forsyne sig med de til rejsen fornødne pengemidler samt til i rimeligt omfang at medtage effekter og genstande til personligt brug.

Hvis der nægtes sådanne personer udrejsetilladelse, er de berettiget til snarest muligt at få et sådant afslag taget op til fornyet behandling af en kompetent domstol eller et administrativt råd, der med dette formål er nedsat af tilbageholdelsesmagten.

Repræsentanter for beskyttelsesmagten skal, medmindre sikkerhedshensyn er til hinder herfor, eller de pågældende personer gør indsigelse herimod, på begæring gøres bekendt med begrundelsen for ethvert afslag på ansøgninger om udrejsetilladelse fra området og hurtigst muligt underrettes om navne på alle personer, hvem udrejsetilladelse er nægtet.

ARTIKEL 36

Udrejser, der tillades i henhold til foregående artikel, skal foregå under tilfredsstillende sikkerhedsmæssige, hygiejniske, sanitære og ernæringsmæssige forhold. Alle omkostninger i forbindelse hermed, regnet fra udrejsestationen på tilbageholdelsesmagtens territorium, skal afholdes af bestemmelseslandet, eller, hvor det drejer sig om ophold i et neutralt land, af den magt, hvis statsborgere nyder fordel deraf. De praktiske enkeltheder vedrørende sådanne rejser skal om fornødent fastsættes ved særlige overenskomster mellem de interesserede magter.

Ovenstående er ikke til hinder for sådanne særlige overenskomster, som måtte blive indgået mellem de stridende parter angående udveksling og hjemsendelse af de af deres statsborgere, der befinder sig i fjendens hænder.

ARTIKEL 37

Beskyttede personer, som holdes i varetægtsarrest, eller som afsoner en frihedsstraf, skal under deres indespærring behandles human.

Så snart de løslades, er de berettiget til at anmode om tilladelse til at forlade territoriet i overensstemmelse med de foregående artikler.

ARTIKEL 38

Med undtagelse af de ved nærværende konvention, i særdeleshed de ved artiklerne 27 og 41, hjemlede særlige foranstaltninger, skal de for udlændinge i fredstid gældende bestemmelser principielt fortsat være gældende for beskyttede personer. Der skal i ethvert tilfælde indrømmes dem følgende rettigheder:

- 1) de skal have adgang til at modtage individuel eller kollektiv hjælp, som måtte blive sendt til dem;
- 2) hvis deres helbredstilstand gør det påkrævet, skal der ydes dem læge- og hospitalsbehandling i samme udstrækning som den pågældende stats egne borgere;
- 3) de skal have tilladelse til religionsudøvelse og til at modtage åndelig bistand af præster tilhørende deres egen trosbekendelse;
- 4) såfremt de opholder sig i et for krigens farer særligt udsat område, skal de i samme udstrækning som den pågældende stats egne borgere have tilladelse til at flytte fra dette område;
- 5) børn under 15 år, svangre kvinder og mødre til børn under 7 år skal i samme udstrækning som den pågældende stats egne borgere nyde fordel af enhver fortrinsbehandling.

ARTIKEL 39

Der skal gives beskyttede personer, der som følge af krigen har mistet deres levebrød, mulighed for at finde lønnet beskæftigelse. Denne mulighed skal med forbehold af sikkerhedshensyn og af bestemmelserne i artikel 40 være den samme som den, der gives statsborgere tilhørende den magt, på hvis territorium de befinder sig.

Såfremt en af de stridende parter overfor en beskyttet person anvender kontrolforanstaltninger, der medfører, at vedkommende ikke kan ernære sig selv, og i særdeleshed hvis en sådan person af sikkerhedsgrunde forhindres i at finde lønnet beskæftigelse på rimelige vilkår, skal nævnte part sikre ham og de af ham afhængige personer underhold.

Beskyttede personer er i ethvert tilfælde berettiget til at modtage understøttelse fra hjemlandet, beskyttelsesmagten eller de i artikel 30 nævnte hjælpeselskaber.

ARTIKEL 40

Beskyttede personer kan kun tvinges til at arbejde i samme udstrækning som statsborgere tilhørende den af de stridende parter, på hvis territorium de befinder sig.

Såfremt beskyttede personer er af fjendtlig nationalitet, kan de kun tvinges til at udføre arbejde, som normalt er nødvendigt for at sikre mennesker ernæring, husly, beklædning, transport og sundhed, og som ikke direkte står i forbindelse med udførelsen af krigsoperationer.

I de i de to foregående stykker omhandlede tilfælde skal personer, der tvinges til at arbejde, nyde fordel af de samme arbejdsbetingelser og de samme beskyttelsesforanstaltninger som indenlandske arbejdere, i særdeleshed med hensyn til løn, arbejdstidens længde, beklædning, udstyr, oplæring og erstatning for ulykker under arbejdet og erhvervs sygdomme.

I tilfælde af overtrædelse af foranstående bestemmelser skal der gives beskyttede personer adgang til at udøve deres ret til at fremsætte klager i overensstemmelse med artikel 30.

ARTIKEL 41

Såfremt den stat, i hvis hænder beskyttede personer befinder sig, anser de i nærværende konvention omhandlede kontrolforanstaltninger for utilstrækkelige, kan den ikke tage sin tilflugt til strengere kontrolforanstaltninger end anvisning af tvungent opholdssted eller internering i overensstemmelse med bestemmelserne i artiklerne 42 og 43.

Ved anvendelsen af artikel 39, 2.stykke på personer, som skal forlade deres sædvanlige opholdssted i kraft af en afgørelse, der anviser dem tvungent ophold på et andet sted, skal tilbageholdelsesmagten så nøje som muligt lade sig lede af de retningslinjer, der fremstilles i nærværende konventions III del, 4.afsnit vedrørende internerede personers behandling.

ARTIKEL 42

Der må kun gives ordre til internering af eller anvisning af tvungent opholdssted for beskyttede personer, hvis tilbageholdelsesmagts sikkerhed gør dette absolut påkrævet.

Hvis en person gennem beskyttelsesmagts repræsentanter frivilligt anmoder om internering, og hans forhold gør dette skridt påkrævet, skal han interneres af den magt, i hvis hænder han befinder sig.

ARTIKEL 43

En beskyttet person, der er blevet interneret eller har fået anvist tvungent opholdssted, er berettiget til snarest muligt at få en sådan afgørelse taget op til fornyet behandling af en kompetent domstol eller et administrativt råd, der af tilbageholdelsesmagten er nedsat med dette formål. Hvis interneringen eller det tvungne ophold opretholdes, skal domstolen eller det administrative råd med regelmæssige mellemrum og mindst to gange årligt tage sagen op til behandling med henblik på en ændring af den oprindelige afgørelse til fordel for vedkommende beskyttede person, såfremt omstændighederne tillader dette.

Medmindre vedkommende beskyttede person rejser indvending herimod, er tilbageholdelsesmagten forpligtet til hurtigst muligt at meddele beskyttelsesmagten navnene på alle beskyttede personer, som er blevet interneret eller har fået anvist tvungent opholdssted, eller som er sat på fri fod efter internering eller tvungent ophold. Afgørelser, der træffes af de i nærværende artikels 1.stykke nævnte domstole eller råd, skal på samme betingelser ligeledes hurtigst muligt meddeles beskyttelsesmagten.

ARTIKEL 44

Ved anvendelsen af de i nærværende konvention omhandlede kontrolforanstaltninger må tilbageholdelsesmagten ikke behandle flygtninge, som faktisk ikke står under nogen regerings beskyttelse, som fjendtlige udlændinge alene på grundlag af den retlige omstændighed, at de har statsborgerret i en fjendtlig stat.

ARTIKEL 45

Beskyttede personer må ikke overføres til en magt, som ikke har tiltrådt konventionen.

Denne bestemmelse er dog i ingen henseende til hinder for beskyttede personers hjemsendelse eller for deres tilbagevenden til bopælslandet efter fjendtlighedernes ophør.

Beskyttede personer må af tilbageholdelsesmagten kun overføres til en magt, som har tiltrådt nærværende konvention, og kun efter at tilbageholdelsesmagten har forvisset sig om vedkommende magts vilje og evne til at bringe nærværende konventions bestemmelser til anvendelse. Såfremt beskyttede personer overføres under sådanne forhold, påhviler

ansvaret for overholdelsen af nærværende konvention den magt, som modtager dem, medens de er i dens varetægt. Skulle sidstnævnte magt i nogen væsentlig henseende undlade at overholde nærværende konventions bestemmelser, skal den magt, der har overført de beskyttede personer, efter at have modtaget meddelelse herom af beskyttelsesmagten, tage effektive forholdsregler med henblik på at bringe sagen i orden eller kræve tilbageførelse af de beskyttede personer. En sådan anmodning skal efterkommes.

En beskyttet person må under ingen omstændigheder overføres til et land, hvor vedkommende kan have grund til at frygte forfølgelse på grund af sine politiske eller religiøse anskuelser.

Bestemmelserne i nærværende artikel er ikke til hinder for, at beskyttede personer, der er tiltalt for overtrædelse af den almindelige straffelovgivning, udvises i medfør af udleveringstraktater, der er afsluttet før fjendtlighedernes udbrud.

ARTIKEL 46

Indskrænkninger, der er foretaget overfor beskyttede personer, skal, for så vidt de ikke er blevet tilbagekaldt på et tidligere tidspunkt, ophæves snarest muligt efter fjendtlighedernes ophør.

Indskrænkninger i deres rådighed over personlig ejendom skal snarest muligt efter fjendtlighedernes ophør ophæves i overensstemmelse med tilbageholdelsesmagtens lovgivning.

AFSNIT 3.

Besatte områder

ARTIKEL 47

Beskyttede personer, der befinder sig i et besat område, må ikke i noget tilfælde eller på nogen som helst måde berøves de dem ved nærværende konvention tillagte fordele, være sig ved ændringer i et områdes institutioner eller regering som følge af områdets besættelse, ved overenskomster mellem det besatte områdes myndigheder og besættelsesmagten, eller ved sidstnævntes indlemmelse af hele det besatte område eller en del deraf.

ARTIKEL 48

Beskyttede personer, som ikke er statsborgere i det land, hvis territorium er besat, kan i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 35 benytte sig af deres ret til at forlade territoriet. Afgørelser desangående skal træffes i overensstemmelse med den fremgangsmåde, som besættelsesmagten i medfør af nævnte artikel har fastsat.

ARTIKEL 49

Tvungen overførelse af enkeltpersoner eller tvungne masseoverførelser såvel som deportation af beskyttede personer fra et besat område til besættelsesmagtens eller et andet besat eller ubesat lands område forbydes uden hensyn til begrundelsen herfor.

Besættelsesmagten kan dog foretage hel eller delvis evakuering af et bestemt område, hvis befolkningens sikkerhed eller tvingende militære grunde gør dette påkrævet. Sådanne evakueringer må ikke medføre, at beskyttede personer flyttes udenfor det besatte områdes grænser undtagen i tilfælde, hvor det af materielle grunde er umuligt at undgå en sådan flytning. Således evakuerede personer skal umiddelbart efter ophøret af fjendtlighederne i det pågældende område føres tilbage til deres hjem.

Den beskyttelsesmagt, der iværksætter sådanne flytninger eller evakueringer, skal i videst muligt omfang sikre, at der skaffes de beskyttede personer passende indkvarteringsforhold, at flytningen sker under tilfredsstillende hygiejniske, sundheds-, sikkerheds- og ernæringsmæssige forhold, samt at medlemmer af samme familie ikke adskilles.

Beskyttelsesmagten skal have meddelelse om enhver flytning eller evakuering, så snart denne har fundet sted.

Besættelsesmagten må ikke tilbageholde beskyttede personer i et område, der i særlig grad er udsat for krigens farer, medmindre befolkningens sikkerhed eller tvingende militære grunde gør dette påkrævet.

Besættelsesmagten må ikke deportere eller overføre dele af sin egen civilbefolkning til det område, den besætter.

ARTIKEL 50

I samarbejde med nationale og stedlige myndigheder skal besættelsesmagten give alle institutioner, der beskæftiger sig med børneforsorg og -opdragelse, de for den forsvarlige udøvelse af deres virksomhed fornødne lempelser.

Besættelsesmagten skal tage ethvert skridt, der er nødvendigt for at lette identificering af børn og registrering af deres herkomst. Den må ikke i noget tilfælde ændre deres personlige retsstilling eller optage dem i enheder eller organisationer, der er underlagt den.

Besættelsesmagten er forpligtet til at sikre underhold og opdragelse af forældreløse børn eller børn, der som følge af krigen er blevet skilt fra deres forældre, så vidt muligt ved personer af børnenes egen nationalitet, sprog og religion, såfremt de stedlige institutioner måtte vise sig utilstrækkelige til dette formål, og såfremt der ikke forefindes nære slægtninge eller venner, der på fyldestgørende vis kan drage omsorg for dem.

En særlig afdeling af det kontor, der skal oprettes i overensstemmelse med artikel 136, skal have til opgave at tage alle fornødne skridt til identificering af børn, om hvis identitet der hersker tvivl. Nærmere oplysninger om deres forældre eller andre nære slægtninge bør altid registreres, såfremt sådanne oplysninger kan tilvejebringes.

Besættelsesmagten må ikke lægge hindringer i vejen for gennemførelsen af foranstaltninger, som er indført før besættelsen, og som med hensyn til levnedsmidler, lægehjælp og beskyttelse mod krigens virkninger begunstiger børn under 15 år, svangre kvinder og mødre til børn under 7 år.

ARTIKEL 51

Besættelsesmagten må ikke tvinge beskyttede personer til at gøre tjeneste i dens væbnede styrker eller hjælpeenheder. Påvirkning eller propaganda, der tager sigte på at fremkalde frivillig indmeldelse, forbydes.

Besættelsesmagten må ikke tvinge beskyttede personer til at arbejde, medmindre de er over 18 år, og de må da kun anvendes til arbejde, der er påkrævet enten af hensyn til

besættelseshærens behov eller de offentlige værker eller af hensyn til den i det besatte land bosatte befolknings ernæring, husly, beklædning, transport eller sundhed. Beskyttede personer må ikke tvinges til at udføre arbejde, som ville forpligte dem til at tage del i krigsoperationer. Besættelsesmagten må ikke tvinge beskyttede personer til at anvende voldelige midler med henblik på at sikre de indretninger, ved hvilke de udfører tvangsarbejde.

Arbejdet må kun udføres i det besatte område, hvor de udskrevne personer befinder sig. Alle sådanne personer skal så vidt muligt gøre tjeneste på deres sædvanlige arbejdspladser. Der skal ydes arbejdere en anstændig løn, og arbejdet skal være afpasset efter deres fysiske og åndelige evner. Den i det besatte land gældende lovgivning vedrørende arbejdsforhold og arbejderbeskyttelse, i særdeleshed med hensyn til løn, arbejdstidens længde, udstyr, oplæring og erstatning for ulykker under arbejdet og erhvervs sygdomme, kommer til anvendelse på beskyttede personer, der anvendes til udførelse af det i nærværende artikel omtalte arbejde.

Udskrivning af arbejdskraft må i intet tilfælde ske i form af arbejders indkaldelse til tjeneste i en organisation, der helt eller delvist har en militær karakter.

ARTIKEL 52

Ingen kontrakt, overenskomst eller forskrift kan, hvad enten arbejdet udføres frivilligt eller ufrivilligt, indskrænke en arbejders ret til, uanset hvor han befinder sig, at henvende sig til beskyttelsesmagtens repræsentanter for at anmode om denne magts bistand.

Enhver forholdsregel, der tager sigte på at skabe arbejdsløshed eller på at forværre forholdene for arbejdere i et besat område i det øjemed at få dem til at arbejde for besættelsesmagten, forbydes.

ARTIKEL 53

Det forbydes besættelsesmagten at ødelægge fast ejendom eller løsøre, der særskilt eller samlet tilhører private personer, staten, andre offentlige myndigheder, sociale eller kooperative organisationer, medmindre krigsoperationer gør sådan ødelæggelse absolut påkrævet.

ARTIKEL 54

Besættelsesmagten må ikke ændre tjenestemænds eller dommeres stilling i de besatte områder eller på nogen som helst måde bringe sanktioner, tvangsforanstaltninger eller mindre gunstig behandling til anvendelse overfor disse, såfremt de af samvittighedsgrunde afholder sig fra at udøve deres opgaver.

Dette forbud er ikke til hinder for anvendelsen af artikel 51, 2.stykke. Det berører ikke besættelsesmagtens ret til at fjerne offentlige tjenestemænd fra deres poster.

ARTIKEL 55

Besættelsesmagten har pligt til med alle til rådighed stående midler at sikre befolkningens forsyning med levnedsmidler og medicinalvarer, i særdeleshed skal den, såfremt det besatte områdes hjælpekilder er utilstrækkelige, tilføre dette de fornødne levnedsmidler, medicinalvarer og andre varer.

Besættelsesmagten må ikke beslaglægge levnedsmidler, varer eller medicinalvarer, der forefindes i det besatte område, medmindre dette sker til brug for besættelsesstyrkerne og besættelsesadministrationens personel, og da kun efter at der er taget hensyn til

civilbefolkningens behov. Med forbehold af bestemmelserne i andre internationale konventioner skal besættelsesmagten træffe foranstaltninger til sikring af, at der ydes et rimeligt vederlag for alle beslaglagte varer.

Besættelsesmagten har til enhver tid fri adgang til at undersøge situationen med hensyn til besatte områders forsyning med levnedsmidler og medicinalvarer, medmindre bydende militære krav nødvendiggør midlertidige indskrænkninger i denne adgang.

ARTIKEL 56

Besættelsesmagten har pligt til med alle til rådighed stående midler og i samråd med nationale og stedlige myndigheder at sikre og opretholde sanitets- og hospitalsindretninger og virksomheder i forbindelse hermed såvel som den offentlige sundhedstjeneste i de besatte områder, i særdeleshed ved indførelse og anvendelse af profylaktiske og forebyggende forholdsregler, som er nødvendige til bekæmpelse af udbredelse af smitsomme sygdomme og epidemier. Der skal gives sanitært personel af enhver art tilladelse til at udføre deres opgaver.

Såfremt nye hospitaler oprettes i et besat område og den besatte stats kompetente organer ikke udøver deres virksomhed der, påhviler det besættelsesmyndighederne om fornødent at meddele hospitalerne den i artikel 18 omhandlede anerkendelse. Under tilsvarende omstændigheder påhviler det ligeledes besættelsesmyndighederne at anerkende hospitalspersonel og køretøjer i henhold til bestemmelserne i artiklerne 20 og 21.

Ved tilrettelæggelsen af sundhedsmæssige og hygiejniske forholdsregler samt ved disses anvendelse skal besættelsesmagten tage hensyn til den moralske og etiske indstilling hos befolkningen i det besatte område.

ARTIKEL 57

Besættelsesmagten kan kun midlertidigt, og kun hvor det er tvingende nødvendigt, beslaglægge civile hospitaler af hensyn til syge og sårede militærpersoners pleje, og da kun på betingelse af, at der i tide drages omsorg for patienternes pleje og behandling såvel som for civilbefolkningens behov for hospitaler.

Civile hospitalers udstyr og forråd kan ikke rekquisitioneres, så længe de er nødvendige af hensyn til civilbefolkningen.

ARTIKEL 58

Besættelsesmagten skal tillade præster at yde medlemmer af deres menigheder åndelig bistand.

Besættelsesmagten skal ligeledes modtage forsendelser bestående af bøger og genstande, der er nødvendige til religiøse formål, og skal lette fordelingen heraf i de besatte områder.

ARTIKEL 59

Såfremt hele befolkningen i et bestemt område, eller en del af denne, er utilstrækkeligt forsynet, er besættelsesmagten forpligtet til at tillade hjælpeaktioner til fordel for befolkningen samt til at lette sådanne aktioner med alle til rådighed stående midler. Sådanne aktioner, der kan iværksættes enten af stater eller af uvildige humanitære organisationer såsom Den Internationale Røde Kors Komite skal fortrinsvis omfatte forsendelser bestående af levnedsmidler, medicinalvarer og beklædningsgenstande.

Alle kontraherende parter skal tillade fri passage af sådanne forsendelser og stå inde for disses beskyttelse.

En magt, som bevilger fri passage af forsendelser, der er undervejs til et territorium, der er besat af en fjendtlig part, har imidlertid ret til at undersøge forsendelserne og til at fastsætte forskrifter med hensyn til deres passage til bestemte tidspunkter og ad bestemte ruter, samt til gennem beskyttelsesmagten at opnå rimelig vished for, at de pågældende forsendelser vil blive anvendt til gavn for den nødstedte befolkning og ikke til fordel for besættelsesmagten.

ARTIKEL 60

Hjælpeforsendelser fritager på ingen måde besættelsesmagten for nogen af de den i henhold til artiklerne 55, 56 og 59 påhvilende forpligtelser. Den må på ingen som helst måde anvende hjælpeforsendelserne til andet formål end det, hvortil de er bestemt, undtagen i yderste nødstilfælde, når det sker til fordel for befolkningen i det besatte område samt med beskyttelsesmagtens samtykke.

ARTIKEL 61.

Fordelingen af de i de foregående artikler omhandlede hjælpeforsendelser skal ske i samarbejde med og under tilsyn af beskyttelsesmagten. Denne opgave kan også efter overenskomst mellem besættelsesmagten og beskyttelsesmagten overdrages til en neutral magt, til Den Internationale Røde Kors Komite eller enhver anden uvildig humanitær organisation.

I besatte områder er sådanne forsendelser fritaget for alle gebyrer, skatter og toldafgifter, medmindre disse er nødvendige af hensyn til områdets økonomi. Besættelsesmagten skal muliggøre en hurtig fordeling af sådanne forsendelser.

Alle kontraherende parter skal så vidt muligt tillade vederlagsfri transit og transport af sådanne hjælpeforsendelser, der er undervejs til besatte områder.

ARTIKEL 62

Når tvingende sikkerhedshensyn ikke er til hinder herfor, skal beskyttede personer i besatte områder have tilladelse til at modtage de individuelle hjælpeforsendelser, der fremsendes til dem.

ARTIKEL 63

Når bortses fra forholdsregler af ren midlertidig og undtagelsesvis karakter, der af tvingende sikkerhedsgrunde indføres af besættelsesmagten, skal:

- a) anerkendte nationale Røde Kors- (Røde Halvmåne, Røde Løve og Sol) selskaber kunne udøve deres virksomhed i overensstemmelse med Røde Kors principper, således som disse er fastlagt af de internationale Røde Kors konferencer. Andre hjælpeorganisationer skal have tilladelse til at fortsætte deres humanitære virksomhed på lignende vilkår,
- b) besættelsesmagten ikke kunne kræve nogen ændring i disse selskabers personel eller opbygning, som ville være til skade for den forannævnte virksomhed.

De samme grundsætninger gælder virksomhed udøvet af og personel tilknyttet særlige organisationer af ikke militær karakter, som er eller måtte blive oprettet, og som har til

formål at sikre civilbefolkningens levevilkår ved opretholdelse af de vigtige offentlige værker, ved fordeling af hjælp og ved tilrettelæggelse af redningsvirksomhed.

ARTIKEL 64

Det besatte områdes straffelove forbliver i kraft med den undtagelse, at de kan ophæves eller suspenderes af besættelsesmagten i tilfælde, hvor de udgør en trussel mod dennes sikkerhed eller er til hinder for anvendelsen af nærværende konvention. Med forbehold af det sidstnævnte hensyn og af nødvendigheden af at sikre en effektiv retshåndhævelse skal domstolene i det besatte område fortsat behandle alle de af de nævnte love omfattede forbrydelser.

Besættelsesmagten kan imidlertid underkaste befolkningen i det besatte område bestemmelser, der er af afgørende betydning for besættelsesmagtens evne til at opfylde de forpligtelser, der i henhold til nærværende konvention påhviler den, og til at opretholde en ordnet administration i området såvel som til at sikre besættelsesmagten, medlemmerne af besættelsesstyrkerne og - administrationen og disses ejendele, samt de af dem benyttede anlæg og forbindelseslinjer.

ARTIKEL 65

De af besættelsesmagten indførte straffebestemmelser træder ikke i kraft, før de er blevet offentliggjort og bragt til befolkningens kundskab på det nationale sprog. Der må ikke gives sådanne straffebestemmelser tilbagevirkende kraft.

ARTIKEL 66

Hvor der foreligger en overtrædelse af de af besættelsesmagten i medfør af artikel 64, 2.stykke bekendtgjorte straffebestemmelser, kan besættelsesmagten overgive den anklagede til sine behørigt nedsatte, upolitiske, militære domstole på betingelse af, at disse domstole har sæde i det besatte land. Appeldomstole skal fortrinsvis have sæde i det besatte land.

ARTIKEL 67

Domstolene må kun anvende lovbestemmelser, der var gældende forud for den strafbare handling, og som er i overensstemmelse med almindelige retsgrundsætninger, i særdeleshed med den grundsætning, at straffen skal stå i forhold til den strafbare handling. Det skal tages i betragtning, at den anklagede ikke er statsborger i besættelseslandet.

ARTIKEL 68

Beskyttede personer, der begår en strafbar handling, som alene har til formål at skade besættelsesmagten, men som ikke udsætter medlemmer af besættelsesstyrkerne eller - administrationen for angreb på liv eller lemmer eller skaber en alvorlig kollektiv fare eller alvorligt beskadiger besættelsesstyrkernes eller -administrationens ejendom eller indretninger, der benyttes af disse, skal kunne interneres eller indsættes i almindeligt fængsel, forudsat at varigheden af en sådan internering eller fængsling står i rimeligt forhold til den begåede strafbare handling. Internering eller fængsling er den eneste form for frihedsberøvelse, der kan bringes til anvendelse over for beskyttede personer som følge af sådanne strafbare handlinger. De i artikel 66 i nærværende konvention omhandlede domstole kan efter frit skøn forvandle fængselsstraf til straf af internering i samme tidsrum.

De af besættelsesmagten i overensstemmelse med artiklerne 64 og 65 bekendtgjorte straffebestemmelser kan kun foreskrive livsstraf for en beskyttet person i tilfælde, hvor

vedkommende findes skyldig i spionage, alvorlige sabotagehandlinger mod besættelsesmagtens militære anlæg eller forsætlige strafbare handlinger, der har forårsaget en eller flere personers død, og kun under forudsætning af, at sådanne handlinger kunne medføre livsstraf i henhold til den lovgivning, der før besættelsens indtræden var gældende i det besatte område.

Der kan ikke afsiges dødsdom over en beskyttet person, medmindre rettens opmærksomhed udtrykkeligt er blevet henledt på, at den beskyttede person ikke er statsborger i besættelseslandet og derfor ikke er bundet af nogen troskabspligt over for dette.

Der kan i intet tilfælde afsiges dødsdom over en beskyttet person, der var under 18 år på det tidspunkt, da han begik den strafbare handling.

ARTIKEL 69

Det tidsrum, i hvilket en beskyttet person, der er under tiltale, har hensiddet i varetægtsarrest, skal i alle tilfælde fradrages i den fængselsstraf, han måtte blive idømt.

ARTIKEL 70

Beskyttede personer må ikke arresteres, tiltales eller dømmes af besættelsesmagten for handlinger, der er begået, eller anskuelse, der er udtalt før besættelsen eller under en midlertidig afbrydelse af denne, herfra dog undtaget brud på krigens love og sædvaner.

Statsborgere tilhørende besættelsesmagten, som før fjendtlighedernes udbrud har søgt tilflugt på den besatte stats område, må ikke arresteres, tiltales, dømmes eller deporteres fra det besatte område, medmindre der foreligger strafbare handlinger, der er begået efter fjendtlighedernes udbrud, eller handlinger, der er strafbare efter den almindelige lovgivning, som er begået forinden fjendtlighedernes udbrud, og som efter den besatte stats lovgivning ville have kunnet begrunde udlevering i fredstid.

ARTIKEL 71

Domme må kun afsiges af besættelsesmagtens kompetente domstole efter behørig rettergang.

Personer, der sættes under tiltale af besættelsesmagten, skal omgående og på et sprog, som de forstår, have skriftlig meddelelse om enkelthederne i de anklager, der rejses mod dem, og skal hurtigst muligt stilles for en domstol. Beskyttelsesmagten skal have meddelelse om enhver retsforfølgning, der af besættelsesmagten indledes mod beskyttede personer, når anklagen kan medføre livsstraf eller fængsel i 2 år eller derover; den skal når som helst kunne indhente oplysninger om det stadium, på hvilket en sådan strafforfølgning befinder sig. Beskyttelsesmagten er derhos berettiget til på begæring at erholde nærmere oplysninger om strafforfølgningen og om alle andre forholdsregler, der af besættelsesmagten træffes mod beskyttede personer.

Den i 2. stykke omhandlede meddelelse til beskyttelsesmagten skal afsendes omgående og i alle tilfælde være beskyttelsesmagten i hænde 3 uger før tidspunktet for det første retsmøde. Medmindre der ved domsforhandlingens begyndelse forelægges beviser for, at nærværende artikels bestemmelser er fuldtud overholdt, kan strafforfølgningen ikke fortsættes. Meddelelsen skal omfatte følgende nærmere oplysninger:

- a) angivelse af tiltaltes identitet,

- b) angivelse af tiltaltes bopæl eller stedet, hvor vedkommende tilbageholdes,
- c) angivelse af det eller de forhold, der påtales (med angivelse af de straffebestemmelser, på hvilke tiltalen støtter sig),
- d) angivelse af den domstol, ved hvilken sagen forfølges,
- e) angivelse af tid og sted for første retsmøde.

ARTIKEL 72

Tiltalte personer har ret til at fremkomme med de for deres forsvar nødvendige bevisligheder, herunder i særdeleshed til at føre vidner. De har ret til bistand af en af dem selv valgt kvalificeret forsvarer, som frit skal kunne besøge dem, og som skal nyde de lettelser, der er nødvendige til forsvarrets tilrettelæggelse.

Såfremt den tiltalte ikke vælger nogen forsvarer, kan en sådan beskikkes ham af beskyttelsesmagten. Dersom tiltalen er af alvorlig karakter og beskyttelsesmagten ikke udøver sin virksomhed, skal besættelsesmagten under forbehold af tiltaltes samtykke tilvejebringe en forsvarer.

Tiltalte personer skal bistås af en tolk såvel under undersøgelsen som under domsforhandlingen, medmindre de af fri vilje giver afkald på sådan bistand. De skal til enhver tid have ret til at afvise tolken og til at forlange, at han erstattes af en anden.

ARTIKEL 73

Domfældte har ret til at benytte sig af den adgang til appel, som er hjemlet i den lovgivning, der anvendes af domstolen. Han skal have fyldestgørende oplysninger om sin ret til appel og om den tidsfrist, indenfor hvilken han kan appellere.

De i nærværende afsnit fastsatte straffeprocessuelle regler skal i det omfang, hvori det er muligt, finde anvendelse i appelsager. Såfremt de af domstolen anvendte love ikke indeholder bestemmelser om appel, har domfældte ret til at indgive benådningensansøgning til besættelsesmagtens kompetente myndighed.

ARTIKEL 74

Repræsentanter for beskyttelsesmagten har ret til at overvære domsforhandlingen under enhver sag mod en beskyttet person, medmindre retsmødet undtagelsesvis foregår for lukkede døre af hensyn til besættelsesmagtens sikkerhed, i hvilket tilfælde denne skal holde beskyttelsesmagten underrettet. Meddelelse om tid og sted for domsforhandlingen skal tilstilles beskyttelsesmagten.

Enhver dom, der medfører livsstraf eller fængsel i to år eller derover, skal med angivelse af præmisserne hurtigst muligt meddeles beskyttelsesmagten. Meddelelsen skal indeholde en henvisning til den meddelelse, der er afgivet i henhold til artikel 71, og for fængselsstraffes vedkommende tillige angivelse af det sted, hvor straffen skal afsones. Andre domme end de ovenfor omhandlede skal indføres i rettens protokoller og skal være tilgængelige for beskyttelsesmagtens repræsentanter. Ved domme, der medfører livsstraf eller fængsel i to år eller derover, løber appellfristen først fra det tidspunkt, på hvilket beskyttelsesmagten modtog meddelelse om dommen.

ARTIKEL 75

Retten til at indgive benådningensansøgning må i intet tilfælde berøves dødsdømte personer. Ingen dødsdom må fuldbyrdes forinden udløbet af en periode på mindst 6 måneder fra det tidspunkt, da beskyttelsesmagten modtog meddelelse om den dom, der endeligt stadfæstede en dødsdom, eller om afslag på en benådningensansøgning.

Denne 6 måneders frist kan afkortes i enkelte tilfælde, hvor en alvorlig nødstilstand medfører en organiseret trussel mod besættelsesmagtens eller besættelsesstyrkernes sikkerhed; beskyttelsesmagten skal dog altid underrettes om en sådan afkortelse og skal have lejlighed til indenfor en rimelig frist at gøre forestillinger hos de kompetente besættelsesmyndigheder angående sådanne dødsdomme.

ARTIKEL 76

Beskyttede personer, mod hvem der rejses tiltale for strafbare handlinger, skal tilbageholdes i det besatte land og skal, hvis de dømmes, afsone deres straf der. De skal om muligt holdes adskilt fra andre tilbageholdte personer; de ernæringsmæssige og hygiejniske forhold skal være tilstrækkelige til at opretholde en forsvarlig sundhedstilstand og skal som mindstemål svare til forholdene i fængsler i det besatte land.

Der skal ydes dem lægehjælp i det omfang, i hvilket deres helbredstilstand gør det påkrævet.

De har ligeledes ret til at modtage den åndelige bistand, hvormed de fremsætter ønske.

Kvinder skal anbringes i særlige afdelinger og under direkte tilsyn af kvinder.

Der skal tages tilbørligt hensyn til den særlige behandling, der er passende for mindreårige. Tilbageholdte beskyttede personer har ret til at modtage besøg af delegerede fra beskyttelsesmagten og fra Den Internationale Røde Kors Komite i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 143.

Sådanne personer har ret til at modtage mindst en gavepakke månedligt.

ARTIKEL 77

Beskyttede personer, der har været under tiltale eller er blevet dømt ved domstolene i besatte områder, skal ved besættelsens afslutning overgives til myndighederne i det befriede område tillige med sagens akter.

ARTIKEL 78

Såfremt besættelsesmagten af tvingende sikkerhedsgrunde anser det for nødvendigt at træffe sikkerhedsforanstaltninger overfor beskyttede personer, kan den ikke træffe videregående forholdsregler end anvisning af tvungent opholdssted eller internering.

Afgørelser vedrørende sådan anvisning af tvungent opholdssted eller internering skal træffes efter retningslinjer, der af besættelsesmagten skal fastsættes i overensstemmelse med nærværende konventions bestemmelser. Sådanne retningslinjer skal indbefatte en ret til appel for de pågældende personer. Der skal træffes afgørelse i appelsager indenfor det kortest mulige tidsrum. Såfremt afgørelsen opretholdes, skal den med regelmæssige mellemrum, om muligt, hver 6. måned, optages til fornyet behandling af et kompetent organ nedsat af nævnte magt.

Beskyttede personer, der har fået anvist tvungent opholdssted, og som således har måttet forlade deres hjem, skal i fuld udstrækning nyde fordel af bestemmelserne i artikel 39 i nærværende konvention.

AFSNIT 4

Bestemmelser vedrørende interneredes behandling

KAPITEL I

Almindelige bestemmelser.

ARTIKEL 79

De stridende parter må ikke internere beskyttede personer, medmindre dette sker i overensstemmelse med bestemmelserne i artiklerne 41, 42, 43, 68 og 78.

ARTIKEL 80

Internerede bevarer ubeskåret rets- og handleevne og er beføjet til at udøve sådanne i forbindelse hermed stående rettigheder, som er forenelige med deres egenskab af internerede.

ARTIKEL 81

Stridende parter, der internerer beskyttede personer, er forpligtet til vederlagsfrit at drage omsorg for disses underhold og ligeledes til at yde dem den lægehjælp, som deres helbredstilstand gør påkrævet.

Der må ikke til afholdelse af disse omkostninger ske fradrag i godtgørelse, lønninger eller tilgodehavender, som tilkommer de internerede.

Tilbageholdelsesmagten er forpligtet til at drage omsorg for de personers underhold, der er afhængige af de internerede, såfremt sådanne personer ikke er i besiddelse af tilstrækkelige midler til at underholde sig selv eller er ude af stand til at tjene til livets ophold.

ARTIKEL 82

Tilbageholdelsesmagten skal så vidt muligt anbringe de internerede efter statsborgerforhold, sprog og kulturel baggrund. Internerede, der er statsborgere i samme land, må ikke adskilles, blot fordi de taler forskellige sprog.

Medlemmer af samme familie og i særdeleshed forældre og børn skal i hele det tidsrum, i hvilket interneringen varer, anbringes sammen og på samme interneringssted, medmindre en midlertidig adskillelse nødvendiggøres af beskæftigelsesmæssige eller sundhedsmæssige grunde eller til gennemførelse af bestemmelserne i nærværende afsnits kapitel IX. Internerede kan kræve at deres børn, som fortsat er på fri fod, og således ikke undergivet forældrenes omsorg, interneres sammen med dem.

Internerede medlemmer af samme familie skal så vidt muligt indkvarteres i de samme lokaler, adskilt fra de andre internerede. Der skal ligeledes gives den mulighed for et normalt familieliv.

KAPITEL II

Interneringssteder

ARTIKEL 83

Tilbageholdelsesmagten må ikke indrette interneringssteder i områder, der i særlig grad er udsat for krigsfarer.

Tilbageholdelsesmagten skal ved beskyttelsesmagternes mellemkomst meddele de fjendtlige magter alle nyttige oplysninger vedrørende interneringsstedernes geografiske beliggenhed.

Når som helst militære hensyn tillader det, skal interneringslejre afmærkes med bogstaverne IC, der skal anbringes således, at de om dagen er klart synlige fra luften. De interesserede magter kan dog træffe aftale om enhver anden form for afmærkning. Kun interneringslejre må afmærkes som sådanne.

ARTIKEL 84

Internerede skal med hensyn til anbringelse og administration holdes adskilte fra krigsfanger og fra personer, der af en hvilken som helst anden årsag underkastes frihedsberøvelse.

ARTIKEL 85

Tilbageholdelsesmagten er forpligtet til at tage alle nødvendige og gennemførlige forholdsregler med henblik på at sikre, at beskyttede personer fra interneringens begyndelse anbringes i bygninger og kvarterer, der opfylder alle hygiejniske og sundhedsmæssige krav og yder effektiv beskyttelse mod strengt klima og krigens virkninger. Faste interneringssteder må i intet tilfælde anbringes i usunde områder eller i egne, hvor klimaet er skadeligt for de internerede. I alle tilfælde, hvor den egn, i hvilken en beskyttet person midlertidigt er interneret, er beliggende i et område, der er usundt, eller hvor klimaet er skadeligt for vedkommendes helbred, skal han overføres til et bedre egnet interneringssted, så snart forholdene tillader det.

Rummene skal på fyldestgørende måde være beskyttet mod fugt samt være tilstrækkeligt opvarmede og oplyste i særdeleshed i tidsrummet mellem mørkets frembrud og lysenes slukning. Sovesalene skal være tilstrækkeligt rummelige og vel ventilerede, og der skal under hensyntagen til klimaet og de interneredes alder, køn og sundhedstilstand stilles passende sengetøj og et tilstrækkeligt antal tæpper til deres rådighed.

De internerede skal dag og nat kunne benytte sig af sanitære indretninger, der opfylder hygiejnens krav, og som til stadighed holdes rene. De skal forsynes med tilstrækkelige mængder vand og sæbe til dagligt personligt toilette og til vask af eget tøj; de installationer og hjælpemidler, der er nødvendige med dette formål for øje, skal tilvejebringes. Der skal også være adgang til bad, eventuelt brusebad. Der skal afsættes den nødvendige tid til vask og rengøring.

Når som helst det som en rent undtagelsesvis og tidsbegrænset foranstaltning er nødvendigt at anbringe internerede kvinder, som ikke er medlemmer af en familieenhed, på et interneringssted, hvor mænd er internerede, skal bestemmelsen om særskilte sovesale og særskilte sanitære indretninger til brug for sådanne internerede kvinder ubetinget overholdes.

ARTIKEL 86

Tilbageholdelsesmagten skal stille lokaler, der er egnet til afholdelse af gudstjeneste, til rådighed for internerede personer uanset disses trosbekendelse.

ARTIKEL 87

Der skal indrettes kantiner på ethvert interneringssted, medmindre andre passende indretninger forefindes. Formålet hermed skal være at gøre det muligt for internerede til priser, der ikke overstiger de stedlige markedspriser, at foretage indkøb af sådanne levnedsmidler og varer til dagligt brug, som vil kunne forhøje deres personlige velbefindende og velvære, herunder sæbe og tobak.

Overskud hidrørende fra sådanne kantiner skal godskrives et velfærdsfond, der skal oprettes for hvert enkelt interneringssted og skal administreres til fordel for de der internerede personer. Det i artikel 102 omhandlede lejrudvalg er berettiget til at føre tilsyn med kantinens og det nævnte fonds administration.

Når et interneringssted nedlægges, skal velfærdsfondets beholdning overføres til velfærdsfondet ved et interneringssted for internerede af samme nationalitet, eller såfremt et sådant ikke findes, til et centralt velfærdsfond, der skal administreres til fordel for samtlige internerede, som fortsat befinder sig i tilbageholdelsesmagtens varetægt. I tilfælde af almindelig løsladelse beholder tilbageholdelsesmagten det nævnte overskud, medmindre der foreligger modstående aftale mellem de interesserede magter.

ARTIKEL 88

På alle interneringssteder, der er udsat for luftangreb eller anden krigsfare, skal der indrettes beskyttelsesrum i tilstrækkeligt antal og af en konstruktion, der sikrer fornøden beskyttelse. Under alarmer skal det tillades de internerede hurtigst muligt at søge tilflugt i sådanne beskyttelsesrum. Dette gælder dog ikke internerede, der deltager i beskyttelsen af deres kvarterer mod fornævnte farer. Enhver beskyttelsesforanstaltning, der træffes til fordel for befolkningen, skal også komme internerede til gode.

Der skal på interneringssteder tages alle behørigt forholdsregler mod brandfare.

KAPITEL III

Kost og beklædning

ARTIKEL 89

Interneredes daglige levnedsmiddelrationer skal i henseende til størrelse, kvalitet og sammensætning være tilstrækkelige til at opretholde en forsvarlig helbredstilstand blandt de internerede og til at forhindre opståen af mangelsygdomme. Det skal endvidere tages i betragtning, hvilken kost der er sædvanlig for de internerede.

Internerede skal ligeledes sættes i stand til selv at tilberede sådanne yderligere levnedsmidler, som de er i besiddelse af.

Der skal leveres tilstrækkeligt drikkevand til internerede. Tobaksrygning er tilladt.

Internerede, der udfører arbejde, skal modtage ekstrarationer, der skal stå i rimeligt forhold til arbejdets art.

Der skal tildeles vordende og diegivende mødre samt børn under 15 år ekstra levnedsmidler efter deres legemlige behov.

ARTIKEL 90

Når internerede tages i forvaring, skal der gives dem alle lettelser med henblik på deres adgang til at forsyne sig med nødvendig beklædning, fodtøj og skifteundertøj og til senere om fornødent at skaffe sig yderligere forsyninger. Såfremt internerede ikke er i besiddelse af beklædning, der er tilstrækkelig under hensyn til klimaet, og er ude af stand til at fremskaffe sådan beklædning, skal tilbageholdelsesmagten vederlagsfrit forsyne dem dermed.

Beklædning, hvormed internerede forsynes af tilbageholdelsesmagten, og ydre kendetegn, der anbringes på deres eget tøj, må ikke være nedværdigende eller udsætte dem for latterliggørelse.

Der skal udleveres arbejdere passende arbejdstøj, herunder overtrækstøj, hvor arten af deres arbejde nødvendiggør dette.

KAPITEL IV

Hygiejne og lægetilsyn

ARTIKEL 91

På ethvert interneringssted skal forefindes en passende udstyret sygeafdeling, ledet af en kvalificeret læge, hvor internerede kan erholde fornøden behandling og passende diæt. Lukkede afdelinger skal forbeholdes patienter, der lider af smitsomme sygdomme eller af mentale forstyrrelser.

Barselspatienter samt internerede, der lider af alvorlige sygdomme, eller hvis tilstand kræver særlig kur, kirurgiske indgreb eller hospitalsbehandling, skal have adgang til optagelse i enhver institution, hvor den fornødne behandling kan ydes, og der skal gives dem en pleje, der ikke er ringere end den, som ydes befolkningen i almindelighed.

Behandlingen af internerede skal fortrinsvis udøves af læger af deres egen nationalitet.

Internerede må ikke hindres i at fremstille sig for lægemyndighederne til undersøgelse. Tilbageholdelsesmagtens lægemyndigheder skal på begæring udstede en officiel attest til enhver interneret, der har været underkastet behandling, med angivelse af arten af vedkommendes sygdom eller tilskadekomst samt varigheden og arten af den behandling, der er ydet. Genpart af denne attest skal fremsendes til det i artikel 140 omhandlede centralkontor.

Behandlingen, heri indbefattet forsyning med alle genstande, som er nødvendige til opretholdelse af en tilfredsstillende helbredstilstand blandt internerede, særlig proteser, herunder kunstige tænder, samt briller, skal ydes de internerede vederlagsfrit.

ARTIKEL 92

Lægetilsyn med internerede skal finde sted mindst en gang om måneden. Formålet hermed skal i særdeleshed være at overvåge den almindelige helbredstilstand, forplejning og renlighed blandt internerede samt at konstatere forekommende smitsomme sygdomme, navnlig tuberkulose, malaria og kønssygdomme. Sådant tilsyn skal i særdeleshed omfatte kontrol med hver enkelt internerets vægt samt mindst 1 røntgenundersøgelse om året.

KAPITEL V

Religiøs, intellektuel og legemlig beskæftigelse

ARTIKEL 93

Internerede er berettiget til i fuld frihed at udøve deres religion, herunder til at deltage i gudstjenester i overensstemmelse med deres tro, på betingelse af, at de overholder de af tilbageholdelsesmyndighederne fastsatte rutinemæssige disciplinærbestemmelser.

Der skal gives internerede præster tilladelse til frit at bistå personer tilhørende deres trossamfund. Med dette formål for øje skal tilbageholdelsesmagten sikre en ligelig fordeling af sådanne præster mellem de interneringssteder, hvor der findes internerede, som taler samme sprog og tilhører samme trosbekendelse. Såfremt der er for få sådanne præster, er tilbageholdelsesmagten forpligtet til at træffe de fornødne foranstaltninger til lettelse af deres rejser mellem forskellige interneringssteder, heri indbefattet tilvejebringelse af befordringsmidler, og der skal gives sådanne præster tilladelse til at besøge internerede, der er indlagt på hospitaler. Præster skal frit kunne brevveksle med tilbageholdelseslandets kirkelige myndigheder om anliggender vedrørende deres gerning samt så vidt muligt med internationale religiøse organisationer, tilhørende deres trosbekendelse. Brevveksling af denne art kan ikke anses som udgørende en del af det i artikel 107 omhandlede antal breve. Den omfattes dog af bestemmelserne i artikel 112.

Såfremt internerede ikke har adgang til bistand fra præster tilhørende deres egen trosbekendelse, eller såfremt der er for få sådanne præster, kan de stedlige kirkelige myndigheder tilhørende samme trosbekendelse i forståelse med tilbageholdelsesmagten udpege en præst tilhørende de interneredes trosbekendelse eller, dersom det er foreneligt med vedkommende trosbekendelse, en præst tilhørende en lignende trosbekendelse eller en egnet lægmand. Der skal ydes sidstnævnte de lettelser, der tilstås den kirkelige funktion, han har overtaget. Således udpegede personer er forpligtet til at overholde alle bestemmelser, der i disciplinens og sikkerhedens interesse fastsættes af tilbageholdelsesmagten.

ARTIKEL 94

Tilbageholdelsesmagten skal opmuntre de interneredes beskæftigelse med åndelige og uddannelsesmæssige interesser, fritidssysler, sport og spil, idet den dog skal stille de internerede frit med hensyn til deltagelse heri. Den skal tage alle praktiske forholdsregler til sikring af sådan beskæftigelse, i særdeleshed ved at stille passende lokaler til rådighed.

Der skal gives internerede alle lettelser angående fortsættelse eller påbegyndelse af studier. Undervisning af børn og unge skal sikres. Der skal gives dem tilladelse til at søge skole såvel inden-som udenfor interneringsstedet.

Internerede skal have lejlighed til at deltage i legemsøvelser, sport og spil i det fri. Med dette formål skal der på alle interneringssteder stilles åbne pladser til rådighed i tilstrækkeligt omfang. Særlige legepladser skal forbeholdes børn og unge.

ARTIKEL 95

Tilbageholdelsesmagten må ikke beskæftige internerede som arbejdere, medmindre disse selv ønsker det. Beskæftigelse, som ville indebære en overtrædelse af nærværende konventions artikler 40 og 51, såfremt den under tvang blev pålagt en ikke-interneret beskyttet person, samt beskæftigelse ved arbejde af nedværdigende eller ydmygende karakter forbydes i alle tilfælde.

Efter en arbejdsperiode af 6 uger har internerede når som helst ret til med 8 dages varsel at nedlægge arbejdet.

Disse bestemmelser er ikke til hinder for, at tilbageholdelsesmagten beskæftiger internerede læger, tandlæger og andet sanitetspersonel ved arbejde indenfor deres fag til fordel for deres med-internerede, at der beskæftiges internerede ved administrations-og vedligeholdelsesarbejde på interneringssteder eller anvises dem arbejde i køkkener eller ved andet husligt arbejde, eller at der pålægges dem hverv i forbindelse med interneredes beskyttelse mod luftangreb eller andre krigsfarer. Det kan dog ikke pålægges nogen interneret at udføre arbejde, hvortil vedkommende efter et lægeskøn er legemligt uegnet.

Tilbageholdelsesmagten har det fulde ansvar for arbejdsvilkår, lægetilsyn, udbetaling af løn og tilsikring af, at der ydes alle beskæftigede internerede erstatning for ulykker under arbejdet og for erhvervssygdomme. De for ovennævnte arbejdsvilkår og erstatninger fastsatte bestemmelser skal stemme overens med de nationale love og regulativer og med gældende praksis. De må i intet tilfælde være ringere end de, der finder anvendelse på ensartet arbejde på samme egn. Arbejdslønnen bliver at fastsætte på retfærdigt grundlag efter særlige overenskomster mellem de internerede, tilbageholdelsesmagten og -i givet fald- andre arbejdsgivere end tilbageholdelsesmagten, idet der tages tilbørligt hensyn til den tilbageholdelsesmagten påhvilende pligt til at sørge for vederlagsfrit underhold af internerede samt for lægetilsyn i det omfang, hvori deres helbredstilstand gør det påkrævet. Internerede, der er fast beskæftiget ved det i nærværende artikels 3.stykke omhandlede arbejde, skal modtage en rimelig løn af tilbageholdelsesmagten. For så vidt angår således beskæftigede internerede må arbejdsvilkårene og omfanget af erstatning for ulykker under arbejdet og for erhvervssygdomme ikke være ringere end ved ensartet arbejde på samme egn.

ARTIKEL 96

Alle arbejdsenheder skal vedblive at udgøre en del af og være tilknyttet et interneringssted. Tilbageholdelsesmagtens kompetente myndigheder og interneringsstedets chef er ansvarlig for, at nærværende konventions bestemmelser overholdes indenfor sådanne arbejdsenheder. Chefen skal føre en liste, der til enhver tid skal være a jour, over de ham underlagte arbejdsenheder, og skal fremlægge listen for beskyttelsesmagtens delegerede, Den Internationale Røde Kors Komite eller andre humanitære organisationer, der besøger interneringsstederne.

KAPITEL VI

Personlig ejendom og pengemidler

ARTIKEL 97

Der skal gives internerede tilladelse til at beholde genstande til personligt brug. Pengebeløb, checks, værdipapirer og så videre samt værdigenstande, der befinder sig i deres besiddelse, må ikke fratages dem, medmindre det sker i overensstemmelse med forud fastsatte regler. Der skal i så tilfælde udleveres dem specificeret kvittering.

Beløbene skal godskrives den for hver enkelt interneret oprettede konto, der omhandles i artikel 98. De må ikke konverteres til nogen anden møntsort, medmindre gældende lovgivning i det område, hvor ejeren er interneret, kræver dette, eller den internerede meddeler sit samtykke hertil.

Genstande, der har overvejende personlig eller affektionsværdi, må ikke fratages de internerede.

En interneret kvinde må kun visiteres af en kvinde.

Ved frigivelse eller hjemsendelse skal alle genstande, pengebeløb eller andre værdigenstande, der er frataget internerede under internering, udleveres disse, ligesom enhver kreditsaldo, der indestår på de i henhold til artikel 98 oprettede konti, skal udbetales dem i kontante beløb, herfra dog undtaget alle genstande og ethvert beløb, der i henhold til tilbageholdelsesmagtens lovgivning forbliver hos denne. Hvis en internerets ejendele på denne måde tilbageholdes skal der udleveres ejeren en specificeret kvittering.

Slægts- eller identitetspapirer, der befinder sig i interneredes besiddelse, må kun fratages disse mod kvittering. Internerede må ikke på noget tidspunkt være uden identitetspapirer. Hvis de ikke er i besiddelse heraf, skal der af tilbageholdelsesmyndighederne udfærdiges særlige dokumenter, der skal tjene som identitetspapirer for de pågældende indtil interneringens ophør.

Internerede er berettiget til at beholde en vis sum penge på sig i form af kontanter eller indkøbskuponer, hvormed de kan foretage indkøb.

ARTIKEL 98

Der skal regelmæssigt udbetales alle internerede et beløb, der er tilstrækkeligt til at sætte dem i stand til at indkøbe varer og genstande såsom tobak, toiletartikler og så videre. Sådanne beløb kan ydes i form af kredit eller indkøbskuponer.

Der kan endvidere udbetales internerede beløb af den magt, i hvilken de er statsborgere, af beskyttelsesmagterne, af de organisationer, der bistår dem, eller af deres familie, såvel som af indtægten af deres formue i overensstemmelse med tilbageholdelsesmagtens lovgivning. Den godtgørelse, der ydes af den magt, i hvilken de er statsborgere, skal være den samme for alle grupper af internerede (svagelige personer, syge, svangre kvinder, og så videre), men må ikke fastsættes af denne magt eller fordeles af tilbageholdelsesmagten på grundlag af en forskelsbehandling af internerede af den i nærværende konventions artikel 27 forbudte art.

Tilbageholdelsesmagten skal åbne en fast konto for hver interneret. På denne konto skal indsættes de i nærværende artikel omhandlede beløb, indtjente lønninger og modtagne

pengeforsendelser samt sådanne inddragne pengebeløb, over hvilke der kan rådes i henhold til gældende lov i det område, hvor vedkommende er interneret. Der skal ydes internerede alle lettelser med henblik på deres adgang til at overføre penge til deres familie eller andre af dem afhængige personer i det omfang, hvor dette er foreneligt med lovgivningen i det pågældende område. Indenfor de af tilbageholdelsesmagten foreskrevne rammer kan de på deres konti trække de beløb, der er påkrævet til afholdelse af deres personlige udgifter. Der skal til enhver tid gives dem rimelige lettelser med henblik på deres adgang til at efterse deres konto og erholde udskrift heraf. En opgørelse over kontoen skal på begæring stilles til rådighed for beskyttelsesmagten og skal ved den interneredes flytning følge denne.

KAPITEL VII

Administration og disciplin

ARTIKEL 99

Ethvert interneringssted skal ledes af en ansvarlig officer eller tjenestemand tilhørende tilbageholdelsesmagtens regulære militære styrker eller civile administration. Den officer eller tjenestemand, der leder interneringsstedet, skal være i besiddelse af et eksemplar af nærværende konvention på landets officielle sprog eller et af dets officielle sprog, og han er ansvarlig for dens overholdelse. Det personale, der fører kontrol med de internerede, skal vejledes med hensyn til nærværende konventions bestemmelser samt de administrative forholdsregler, der er indført med henblik på at sikre dens anvendelse.

Nærværende konventions ordlyd, samt ordlyden af særlige overenskomster, afsluttet i henhold hertil, skal på et sprog, der forstås af de internerede, opslås indenfor interneringsstedet eller være i lejrudvalgets besiddelse.

Forskrifter, påbud, meddelelser og bekendtgørelser af enhver art skal meddeles de internerede og opslås indenfor interneringsstedet på et sprog, som de forstår.

Enhver ordre og ethvert påbud rettet til internerede enkeltvis skal ligeledes afgives i et sprog, som de forstår.

ARTIKEL 100

Det for interneringssteder gældende disciplinære system skal stemme overens med humanitære grundsætninger og må under ingen omstændigheder indeholde forskrifter, som pålægger internerede nogen form for legemlig anstrengelse, der udsætter deres helbred for fare, eller forskrifter tilsigtende legemlig eller åndelig krænkelse. Identificering ved hjælp af tatovering eller stempning af tegn eller mærker på legemet forbydes.

I særdeleshed forbydes det at holde internerede i langvarig stående stilling, ligesom langvarige navneopråb, straffeeksercits, militær eksercits og militære øvelser samt nedsættelse af levnedsmiddellrationer forbydes.

ARTIKEL 101

Internerede har ret til at forebringe ethvert andragende angående de interneringsvilkår, de er underkastet, for de myndigheder, i hvis magt de befinder sig.

De har ligeledes ret til i ubegrænset omfang enten gennem lejrudvalget eller, såfremt de anser det for nødvendigt, direkte at henvende sig til beskyttelsesmagtens repræsentanter for overfor disse at fremføre alle klagemål i forbindelse med interneringsforholdene.

Sådanne andragender og klagemål skal straks videregives uændret, og selvom klagerne findes ubeføjede, må de ikke give anledning til afstraffelse.

Periodiske redegørelser angående forholdene på interneringsstederne og de interneredes behov kan af lejrudvalgene fremsendes til beskyttelsesmagtens repræsentanter.

ARTIKEL 102

På alle interneringssteder skal de internerede frit og ved hemmelig afstemning hver 6. måned vælge et udvalg, der er bemyndiget til at repræsentere dem overfor tilbageholdelses- og beskyttelsesmagterne, Den Internationale Røde Kors Komite og enhver anden organisation, der bistår dem. Udvalgets medlemmer kan genvælges.

De således valgte internerede overtager deres opgaver, når deres valg er godkendt af tilbageholdelsesmyndighederne. Begrundelsen for enhver afsættelse eller nægtelse af godkendelse af udvalgsmedlemmer skal meddeles de interesserede beskyttelsesmagter.

ARTIKEL 103

Lejrudvalgene skal fremme de interneredes legemlige, åndelige og intellektuelle velbefindende.

Såfremt de internerede indbyrdes træffer særlig beslutning om oprettelse af en gensidig bistandsordning, falder en sådan ordning ind under udvalgenes kompetence ud over de særlige opgaver, der er dem betroet i henhold til andre bestemmelser i nærværende konvention.

ARTIKEL 104

Det må ikke pålægges medlemmer af lejrudvalget at udføre andet arbejde, dersom løsningen af deres opgaver derved vanskeliggøres.

Medlemmer af lejrudvalg kan udpege de medhjælpere, de behøver blandt de internerede. Der skal ydes dem alle materielle lempelser, i særdeleshed en sådan bevægelsesfrihed, som er nødvendig for løsningen af deres opgaver (besøg hos arbejdsenheder, modtagelse af forsyninger og så videre).

Der skal ligeledes tilstås medlemmer af lejrudvalg alle lettelser med henblik på post- og telegraforbindelser med tilbageholdelsesmyndighederne, beskyttelsesmagterne, Den Internationale Røde Kors Komite og disses delegerede samt med organisationer, der yder internerede bistand. Udvalgsmedlemmer, der befinder sig i arbejdsenheder, skal nyde lignende lettelser med henblik på forbindelsen med lejrudvalget på deres hovedinterneringssted. Udvekslingen af sådanne meddelelser må ikke begrænses og kan ikke betragtes som udgørende en del af det i artikel 107 omhandlede antal breve.

Der skal gives medlemmer af lejrudvalg, der flyttes, et rimeligt tidsrum til at sætte deres efterfølgere ind i de løbende sager.

KAPITEL VIII

Forbindelser med omverdenen.

ARTIKEL 105

Tilbageholdelsesmagterne er forpligtet til umiddelbart efter internering af beskyttede personer at underrette den magt, i hvilken disse er statsborgere, samt disses beskyttelsesmagt om de forholdsregler, der er taget til gennemførelse af bestemmelserne i nærværende kapitel. Tilbageholdelsesmagterne skal ligeledes underrette de interesserede parter om alle senere ændringer i sådanne foranstaltninger.

ARTIKEL 106

Der skal åbnes mulighed for, at enhver interneret umiddelbart efter stedfunden internering og ikke senere end en uge efter sin ankomst til et interneringssted, og ligeledes i tilfælde af sygdom eller overførelse til et andet interneringssted eller et hospital direkte kan sende såvel sin familie som det i artikel 140 omhandlede centralkontor et interneringskort, der om muligt skal svare til det nærværende konvention vedføjede udkast, og hvori han kan underrette sine slægtninge om sin tilbageholdelse, adresse og helbredstilstand. De nævnte kort skal fremsendes hurtigst muligt og må ikke på nogen måde forsinkes.

ARTIKEL 107

Der skal gives internerede tilladelse til at afsende og modtage breve og brevkort; såfremt tilbageholdelsesmagten skønner det nødvendigt at begrænse det antal breve og brevkort, der må afsendes af hver interneret, må antallet ikke sættes lavere end 2 breve og 4 brevkort om måneden. Disse skal udfærdiges således, at de så nøje som muligt svarer til de udkast, der er vedføjet nærværende konvention. Såfremt det viser sig nødvendigt at indskrænke korrespondancen til internerede, kan dette kun påbydes af den magt, under hvilken vedkommende interneret hører, eventuelt efter begæring af tilbageholdelsesmagten. Sådanne breve og brevkort skal befordres i et rimeligt tempo; de må ikke forsinkes eller tilbageholdes af disciplinære grunde.

Internerede, der gennem lang tid ikke har hørt fra deres slægtninge eller ikke har mulighed for ad de normale veje at afsende eller modtage meddelelser fra disse, samt internerede, der befinder sig i betydelig afstand fra deres hjem, skal kunne afsende telegrammer mod betaling i den til deres rådighed stående valuta. De skal ligeledes nyde godt af denne bestemmelse i tilfælde, der anerkendes som presserende.

Interneredes korrespondance skal normalt være skrevet på deres eget sprog. De stridende parter kan tillade brevveksling på andre sprog.

ARTIKEL 108

Der skal meddeles internerede tilladelse til pr. post eller på enhver anden måde at modtage individuelle eller kollektive forsendelser, i særdeleshed forsendelser indeholdende levnedsmidler, klæder, medicinalvarer samt bøger og genstande, som dækker deres behov i henseende til religionsudøvelse, studier eller fritidsbeskæftigelse. Sådanne forsendelser fritager på ingen måde tilbageholdelsesmagten for de forpligtelser, der påhviler den i medfør af nærværende konvention.

Såfremt militære hensyn gør det nødvendigt at indskrænke mængden af sådanne forsendelser, skal behørig meddelelse herom tilstilles beskyttelsesmagten, Den

Internationale Røde Kors Komite eller enhver anden organisation, der yder de internereede bistand og er ansvarlig for fremsendelsen af sådanne forsendelser.

Betingelserne for fremsendelse af individuelle pakker og kollektive forsendelser skal om fornødent gøres til genstand for særlige overenskomster mellem de interesserede magter, som i intet tilfælde må forsinke interneredes modtagelse af hjælpeforsendelser. Pakker med beklædning og levnedsmidler må ikke indeholde bøger. Hjælpeforsyninger bestående af medicinalvarer skal som regel fremsendes i kollektive pakker.

ARTIKEL 109

I mangel af særlige overenskomster mellem de stridende parter angående betingelserne for modtagelse og fordeling af kollektive hjælpeforsendelser skal det nærværende konvention vedføjede reglement vedrørende kollektiv hjælp bringes til anvendelse.

De ovenfor omhandlede særlige overenskomster må i intet tilfælde medføre indskrænkninger i lejrudvalgets ret til at overtage kollektive hjælpeforsendelser bestemt for internerede eller deres ret til at fordele disse og til at råde over dem i modtagernes interesse.

Sådanne overenskomster må ej heller indskrænke den ret, der tilkommer repræsentanter for beskyttelsesmagterne, Den Internationale Røde Kors Komite eller enhver anden organisation, der yder internerede bistand, og som er ansvarlig for fremsendelsen af kollektive forsendelser, til at overvåge disses fordeling blandt modtagerne.

ARTIKEL 110

Alle hjælpeforsendelser bestemt for internerede er fritaget for import-, told-og andre afgifter.

Alle postforsendelser, herunder gavepakker sendt som postpakker og pengeforsendelser, som tilstilles de internerede fra andre lande eller afsendes af dem med posten, være sig direkte eller gennem de i artikel 136 omhandlede oplysningskontorer eller det i artikel 140 omhandlede centraloplysningskontor, er fritaget for alle postafgifter, såvel i oprindelses-og bestemmelseslandet som i gennemgangslandene. I dette øjemed skal i særdeleshed den afgiftsfrihed, der er hjemlet ved verdenspostkonventionen af 1947 og verdenspostunionens ordninger til fordel for civile personer af fjendtlig nationalitet, der tilbageholdes i lejre eller civile fængsler, udstrækkes til at omfatte de øvrige internerede personer, der beskyttes af nærværende konvention. De lande, som ikke har tiltrådt ovennævnte ordninger, er under samme omstændigheder forpligtet til at indrømme afgiftsfrihed.

Omkostninger ved befordring af hjælpeforsendelser, der er bestemt for internerede, og som på grund af deres vægt eller af nogen anden grund ikke kan sendes gennem postvæsenet, skal i alle de områder, der er under tilbageholdelsesmagtens kontrol, afholdes af denne. Andre magter, som har tiltrådt nærværende konvention, skal afholde transportomkostningerne indenfor deres respektive områder.

Omkostninger i forbindelse med befordring af sådanne forsendelser, der ikke dækkes af de ovenstående bestemmelser, skal afholdes af afsenderne.

De Høje Kontraherende Parter skal bestræbe sig for så vidt muligt at nedsætte taksterne for telegrammer, der afsendes af eller til de internerede.

ARTIKEL 111

Såfremt krigsoperationer forhindrer de interesserede magter i at opfylde deres forpligtelse med hensyn til sikring af de i artiklerne 106, 107, 108 og 113 omhandlede post-og hjælpeforsendelsers befordring, kan de interesserede beskyttelsesmagter, Den Internationale Røde Kors Komite eller en hvilken som helst anden af de stridende parter behørigt anerkendt organisation påtage sig sikringen af en hensigtsmæssig befordring af sådanne forsendelser (jernbane, motorkøretøj, skib eller flyvemaskine og så videre). Med dette formål for øje skal De Høje Kontraherende Parter bestræbe sig for at skaffe dem sådanne befordringsmidler og tillade disses benyttelse, navnlig ved i fornødent omfang at give frit lejde.

Sådanne befordringsmidler kan også benyttes til befordring af:

- a) brevveksling, lister og beretninger, der udveksles mellem det i artikel 140 omhandlede centraloplysningskontor og de i artikel 136 omhandlede nationale kontorer;
- b) brevveksling og beretninger vedrørende internerede, som af beskyttelsesmagterne, Den Internationale Røde Kors Komite eller en hvilken som helst anden organisation, der bistår de internerede, udveksles enten med disses egne delegerede eller med de stridende parter.

Disse bestemmelser begrænser på ingen måde en stridende parts ret til hvis den foretrækker det, at tilvejebringe andre befordringsmidler eller til at tilstå sådanne befordringsmidler frit lejde efter gensidig aftale.

Udgifter foranlediget ved brug af sådanne befordringsmidler skal afholdes af den af de stridende parter, hvis statsborgere drager fordel deraf, i forhold til forsendelsernes vigtighed.

ARTIKEL 112

Censurering af breve bestemt for eller afsendt af de internerede skal foretages hurtigst muligt.

Undersøgelsen af forsendelser bestemt for internerede må ikke foregå under sådanne forhold, at de deri indeholdte varer udsættes for forringelse. Den skal foretages enten i adressatens eller en af ham behørigt udpeget medinternerets nærværelse. Udlevering af individuelle eller kollektive forsendelser til internerede må ikke forsinkes under påskud af censurvanskeligheder.

Ethvert forbud mod brevveksling, udstedt af de stridende parter af militære eller politiske grunde, må kun være midlertidigt og skal være så kortvarigt som muligt.

ARTIKEL 113

Tilbageholdelsesmagterne skal på enhver rimelig måde lette videregivelse af testamenter, fuldmagter, bemyndigelseserklæringer eller andre dokumenter, bestemt for eller afsendt af de internerede, være sig gennem beskyttelsesmagten eller gennem det i artikel 140 omhandlede centralkontor eller på anden måde.

Tilbageholdelsesmagterne skal i alle tilfælde lette de internerede udfærdigelsen og den behørig legalisering af sådanne dokumenter i særdeleshed ved at give dem tilladelse til at rådføre sig med en sagfører.

ARTIKEL 114

For så vidt det ikke er uforeneligt med betingelserne for interneringen eller med den i betragtning kommende lov, skal tilbageholdelsesmagten yde de internerede alle lettelser med henblik på at sætte dem i stand til at bestyre deres formue. Med dette formål for øje kan denne magt meddele dem tilladelse til at forlade interneringsstedet i påtrængende tilfælde, såfremt forholdene tillader det.

ARTIKEL 115

I alle tilfælde, hvor en interneret er part i en retssag, skal tilbageholdelsesmagten, uanset ved hvilken domstol sagen verserer, efter hans begæring foranledige, at retten erholder underretning om hans tilbageholdelse; den skal fremdeles i den udstrækning, loven tillader det, sikre, at alle nødvendige skridt tages til at hindre, at hans internering på nogen måde kommer ham til skade ved forberedelsen og behandlingen af hans sag eller ved fuldbyrdelsen af en af retten afsagt dom.

ARTIKEL 116

Der skal gives enhver interneret tilladelse til regelmæssigt og så hyppigt som muligt at modtage besøg, navnlig af nære slægtninge. I påtrængende tilfælde, særligt ved dødsfald eller alvorlige sygdomme i familien, skal det så vidt muligt tillades de internerede at aflægge besøg i deres hjem.

KAPITEL IX

Straffe og disciplinærsanktioner

ARTIKEL 117

Den indenfor det territorium, hvor de internerede befinder sig, gældende lovgivning finder fortsat anvendelse på internerede, der forbryder sig under interneringen, jævnfør dog nærværende konventions bestemmelser.

Såfremt love, anordninger eller bekendtgørelser erklærer visse handlinger for strafbare, når de begås af internerede, medens de samme handlinger ikke er strafbare, når de begås af personer, der ikke er internerede, kan sådanne handlinger kun medføre disciplinærstraffe.

Ingen interneret kan straffes mere end en gang for samme handling eller på grundlag af samme anklage.

ARTIKEL 118

Domstolene eller myndighederne bør ved domfældelsen i videst mulig udstrækning tage i betragtning, at tiltalte ikke er statsborger i tilbageholdelsesstaten. De skal frit kunne nedsætte den straf, der er foreskrevet for den overtrædelse, for hvilken den internerede er tiltalt, og er derfor ikke forpligtet til at overholde den foreskrevne minimumsstraf.

Indespærring i rum uden dagslys og i det hele enhver form for grusomhed er uden undtagelse forbudt.

Internerede, der har afsonet disciplinære straffe eller straffe fastsat ved dom, må ikke behandles anderledes end de øvrige internerede.

Såfremt en interneret disciplinært eller ved dom ifalder frihedsstraf, skal det tidsrum, i hvilket han har været underkastet varetægtsarrest, fradrages i straffen.

Lejrudvalg skal holdes underrettet om alle retsskridt, der indledes mod internerede, som de repræsenterer samt om resultatet af sådanne retsskridt.

ARTIKEL 119

Følgende disciplinære straffe kan bringes i anvendelse overfor internerede:

- 1) bøder, som ikke må overstige 50% af den løn, som den internerede i henhold til bestemmelserne i artikel 95 ville have modtaget for et tidsrum af ikke over 30 dage,
- 2) bortfald af begunstigelser som er indrømmet udover den i nærværende konvention foreskrevne behandling,
- 3) pligtarbejde højst 2 timer om dagen, når arbejdet står i forbindelse med vedligeholdelsen af interneringsstedet,
- 4) indespærring.

Disciplinære straffe må i intet tilfælde være umenneskelige, brutale eller farlige for de interneredes helbred. Der skal tages hensyn til den interneredes alder, køn og helbredstilstand.

Den enkelte strafs længde må i intet tilfælde overstige et maksimum af 30 på hinanden følgende dage, selvom den internerede på det tidspunkt, da hans sag kommer til behandling, har gjort sig skyldig i flere disciplinærforseelser, og uanset om der er forbindelse mellem disse eller ej.

ARTIKEL 120

Internerede, som pågribes efter at være flygtet eller under flugtforsøg, skal selv i gentagelsestilfælde kun være hjemfaldet til disciplinærstraffe herfor.

Uanset reglen i artikel 118, stykke 3, kan internerede, som er straffet på grund af flugt eller forsøg på flugt, underkastes særligt opsyn. Det er dog en forudsætning herfor, at dette opsyn ikke påvirker deres helbredstilstand, at det udøves på et interneringssted, samt at det ikke medfører, at nogen af de garantier, der er indrømmet ved nærværende konvention, bortfalder.

Internerede, som medvirker ved flugt eller forsøg på flugt, kan kun indrømmes disciplinærstraffe herfor.

ARTIKEL 121

Flugt eller forsøg på flugt skal selv i gentagelsestilfælde ikke betragtes som en skærpende omstændighed, ifald der rejses tiltale mod en interneret for overtrædelser begået under flugten.

De stridende parter skal sikre, at de kompetente myndigheder udviser lemfældighed ved afgørelsen af, hvorvidt en af en interneret begået overtrædelse skal straffes disciplinært eller efter straffelovgivningen. Dette gælder navnlig handlinger som foretages i forbindelse med flugt eller forsøg på flugt.

ARTIKEL 122

Handlinger, der udgør brud på disciplinen, skal øjeblikkelig undersøges. Dette gælder i særdeleshed flugt eller forsøg på flugt. Internerede, der atter pågribes, skal hurtigst muligt overgives til de kompetente myndigheder.

Varetægtsarrest i forbindelse med disciplinære forseelser skal for alle internerede nedsættes til et absolut minimum og må ikke overstige 14 dage; dens varighed skal i alle tilfælde fradrages i enhver frihedsstraf.

Reglerne i artiklerne 124 og 125 finder anvendelse på internerede, som hensidder i varetægtsarrest på grund af disciplinærforseelser.

ARTIKEL 123

Med forbehold af domstoles og højere myndigheders kompetence må disciplinærstraf kun idømmes af interneringsstedets kommandant eller af en ansvarlig officer eller embedsmand, der træder i stedet for ham, eller til hvem han har delegeret sin disciplinære myndighed.

Forinden idømmelse af disciplinærstraf skal der meddeles den tiltalte internerede udtømmende oplysninger vedrørende de forhold, for hvilke han er tiltalt, samt gives ham lejlighed til at redegøre for sin adfærd og forsvare sig. Det skal i særdeleshed tillades ham at indkalde vidner samt om nødvendigt at benytte sig af en egnet tolks bistand. Afgørelsen skal kundgøres i overværelse af tiltalte og et medlem af lejrudvalget.

Der må ikke forløbe mere end en måned mellem afgørelsen vedrørende disciplinærstraffen og straffens fuldbyrdelse.

Når en interneret på ny ifalder disciplinærstraf, skal der, såfremt straffetiden i noget af tilfældene andrager 10 dage eller mere, hengå mindst tre dage mellem iværksættelsen af to af straffene.

Interneringsstedets kommandant skal føre en protokol over disciplinærstraffe, som skal være tilgængelig for beskyttelsesmagtens repræsentanter.

ARTIKEL 124

Internerede må i intet tilfælde overføres til straffeanstalter (fængsler, forbedringshuse, tugthuse og så videre) for der at afsoner en disciplinærstraf.

De rum, i hvilke disciplinærstraffe afsones, skal opfylde hygiejnens krav; de skal i særdeleshed forsynes med tilstrækkeligt sengetøj. Internerede, der afsoner straf, skal sættes i stand til at holde sig rene.

Internerede kvinder, der afsoner en disciplinærstraf, skal anbringes adskilt fra internerede mænd, og skal stå under umiddelbart opsyn af kvinder.

ARTIKEL 125

Der skal gives internerede, som afsoner disciplinærstraf, lejlighed til at tage motion samt til at opholde sig i fri luft mindst to timer daglig.

Såfremt de udtaler ønske derom, skal der gives dem lejlighed til at fremstille sig ved de daglige lægebesøg. Der skal ydes dem den behandling, deres helbredstilstand kræver, og de skal om nødvendigt overføres til interneringsstedets sygeafdeling eller til et hospital.

Der skal meddeles dem tilladelse til at læse og skrive og ligeledes til at sende og modtage breve. Derimod kan pakker og pengeforsendelser tilbageholdes, indtil straffen er udstået; sådanne forsendelser skal i det mellemliggende tidsrum betros lejrudvalget, der skal overgive sygeafdelingen de fordærvelige varer, som indeholdes i pakkerne.

De ved nærværende konventions artikel 107 og 143 hjemlede fordele må ikke berøves nogen interneret, der ifalder disciplinærstraf.

ARTIKEL 126

Bestemmelserne i artiklerne 71 til 76 inklusive finder analogt anvendelse på retsforfølgning imod internerede, der opholder sig på tilbageholdelsesmagtens eget territorium.

KAPITEL X

Overførelse af internerede

ARTIKEL 127

Overførelse af internerede skal altid gennemføres hensynsfuldt. Den skal som almindelig regel ske med tog eller andre transportmidler og under betingelser, der i det mindste svarer til de, under hvilke tilbageholdelsesmagtens tropper skifter opholdssted. Hvis det som en ekstraordinær foranstaltning er nødvendigt, at en sådan overførelse foregår til fods, bør den ikke finde sted, medmindre de interneredes sundhedstilstand tillader det, og den må i intet tilfælde udsætte dem for overdreven anstrengelse.

Tilbageholdelsesmagten skal under overførelsen forsyne de internerede med drikkevand og kost, der med hensyn til mængde, kvalitet og afveksling er tilstrækkelig til at opretholde en forsvarlig helbredstilstand blandt disse, samt endvidere med de nødvendige beklædningsgenstande, fyldestgørende beskyttelse mod vejrliget og det nødvendige lægetilsyn. Tilbageholdelsesmagten er forpligtet til at tage alle rimelige forholdsregler med henblik på at sikre de interneredes sikkerhed under overførelsen og til forinden afrejsen at oprette en fuldstændig fortegnelse over samtlige internerede, der overføres.

Internerede, der er syge, sårede eller svagelige samt barselspatienter må ikke overføres, såfremt rejsen kan udsætte deres helbred for alvorlig fare, medmindre hensynet til deres sikkerhed gør overførelsen bydende nødvendig.

Såfremt kampzonen nærmer sig interneringsstedet, må de internerede på det pågældende sted ikke overføres, medmindre overførelsen kan ske under iagttagelse af fyldestgørende sikkerhedsforanstaltninger, eller det vil udsætte dem for større fare at forblive på stedet end at overføres.

Tilbageholdelsesmagten skal, når den træffer beslutning om overførelse af internerede, tage hensyn til disses interesser og må i særdeleshed intet foretage sig, som kan forøge vanskelighederne ved de interneredes hjemsendelse til deres hjemland eller deres hjem.

ARTIKEL 128

Ved overførelse af internerede skal der gives disse officiel underretning om afrejsen og om deres nye postadresse. Sådant meddelelse skal gives så betids, at de forinden kan pakke deres bagage og underrette deres pårørende.

Der skal gives dem tilladelse til at medbringe deres personlige ejendele samt de breve og pakker, der er bestemt for dem. Såfremt transportforholdene gør det nødvendigt, kan vægten af sådan bagage begrænses, dog i intet tilfælde til mindre end 25 kilo for hver interneret.

Breve og pakker, der er adresseret til deres tidligere interneringssted, skal eftersendes uden forsinkelse.

Interneringsstedets kommandant er forpligtet til i forståelse med lejrudvalget at tage alle fornødne skridt til sikring af transporten af såvel de ejendele, der tilhører de internerede i fællesskab, som den bagage, de internerede er ude af stand til at medbringe som følge af de begrænsninger, der måtte være pålagt i henhold til stykke 2.

KAPITEL XI

Dødsfald

ARTIKEL 129

De ansvarlige myndigheder er forpligtet til at modtage de interneredes testamenter til opbevaring; i tilfælde af en internerets død skal hans testamente ufortøvet overgives til en person, som han tidligere har udpeget.

En internerets død skal attesteres af en læge, og der skal udfærdiges en dødsattest, indeholdende oplysning om dødsårsagen samt om de omstændigheder, hvorunder dødsfaldet fandt sted.

Der skal udfærdiges en officiel og behørigt indregistreret dødsattest i overensstemmelse med de regler, der gælder herom på det territorium, hvor interneringsstedet er beliggende, og en behørigt bekræftet genpart af dødsattesten skal ufortøvet tilstilles såvel beskyttelsesmagten som det i artikel 140 omhandlede centralkontor.

ARTIKEL 130

Tilbageholdelsesmyndighederne skal sikre, at internerede, der afgår ved døden under interneringen, begravnes sømmeligt, at begravelsen om muligt finder sted efter det ritual, der følges indenfor den trosbekendelse, de tilhørte, samt at deres grave respekteres, vedligeholdes ordentligt og afmærkes således, at de altid kan stedfæstes.

Døde internerede skal begravnes i enkeltgrave, medmindre uafvendelige omstændigheder påbyder anvendelsen af fællesgrave. Lig må kun brændes af afgørende hygiejniske grunde, på grund af afdødes religion eller i overensstemmelse med hans derom udtalte ønske. I tilfælde af ligbrænding skal ligbrændingen samt begrundelsen for denne fremgå af dødsattesten. Asken skal omhyggeligt opbevares af tilbageholdelsesmyndighederne og skal snarest muligt overgives til de pårørende, såfremt disse anmoder herom.

Så snart forholdene tillader det og ikke senere end ved fjendtlighedernes afslutning, skal tilbageholdelsesmagten gennem det i artikel 136 omhandlede oplysningskontor fremsende lister over de afdøde interneredes grave til de magter, som de afdøde internerede tilhørte. Sådanne lister skal indeholde alle nærmere oplysninger, der er nødvendige til identificering af de afdøde internerede såvel som til påvisning af deres graves nøjagtige beliggenhed.

ARTIKEL 131

Ethvert dødsfald eller enhver alvorlig tilskadekomst blandt de internerede, der er forvoldt eller må formodes at være forvoldt af en vagtpost, en anden interneret eller en hvilken som helst anden person, såvel som ethvert dødsfald, hvis årsag er ubekendt, skal øjeblikkeligt efterfølges af en af tilbageholdelsesmagten foranstaltet officiel undersøgelse.

Meddelelse herom skal øjeblikkelig sendes beskyttelsesmagten. Alle vidneudsagn skal nedskrives, og en redegørelse indeholdende sådanne vidneudsagn skal udarbejdes og tilstilles beskyttelsesmagten.

Såfremt undersøgelsen peger på en eller flere personer som de skyldige, skal tilbageholdelsesmagten tage alle nødvendige skridt til sikring af retsforfølgning af den eller de ansvarlige personer.

KAPITEL XII

Frigivelse, hjemsendelse og anbringelse i neutrale lande

ARTIKEL 132

Enhver interneret person skal frigives af tilbageholdelsesmagten, så snart de grunde, der nødvendiggjorde hans internering, ikke længere gør sig gældende.

De stridende parter skal endvidere bestræbe sig for under stridighederne at afslutte overenskomster om, at visse grupper af internerede, først og fremmest børn, svangre kvinder og mødre med spædbørn og små børn, samt sårede, syge og internerede, der har været tilbageholdt i lang tid, frigives, hjemsendes, vender tilbage til deres bopæl eller anbringes i et neutralt land.

ARTIKEL 133

Interneringen skal ophøre snarest muligt efter fjendtlighedernes afslutning.

Internerede, der befinder sig på en af de stridende parters territorium, og mod hvem der verserer en straffesag vedrørende forseelser, der kan medføre anden straf end disciplinærstraf, kan tilbageholdes, indtil forfølgningen er afsluttet, eller, såfremt omstændighederne kræver det, indtil straffen er udstået. Det samme gælder internerede, der tidligere er idømt frihedsstraf.

Efter overenskomst mellem tilbageholdelsesmagten og de interesserede magter kan der, efter at fjendtlighederne er afsluttet eller territoriets besættelse ophørt, nedsættes udvalg med henblik på at eftersøge forsvundne internerede.

ARTIKEL 134

De Høje Kontraherende Parter skal bestræbe sig for ved fjendtlighedernes afslutning eller besættelsens ophør at sikre alle interneredes tilbagevenden til deres sidste bopæl eller lette deres hjemsendelse.

ARTIKEL 135

Tilbageholdelsesmagten er forpligtet til at afholde udgifterne ved frigivne interneredes tilbagevenden til de steder, hvor de boede, da de blev interneret eller, såfremt den tog dem i forvaring, medens de var på gennemrejse eller befandt sig på det åbne hav, omkostningerne i forbindelse med fuldførelsen af rejsen eller tilbagerejsen.

Dersom en tilbageholdelsesmagt nægter at meddele en frigivet interneret, der tidligere har haft fast bopæl på dens territorium, opholdstilladelse, er den forpligtet til at betale omkostningerne i forbindelse med en sådan internerets hjemsendelse. Såfremt den internerede på eget ansvar eller efter ordre fra regeringen i det land, hvori han er statsborger, vælger at vende tilbage til dette land, er tilbageholdelsesmagten dog ikke pligtig at betale udgifterne ved hans rejse længere end til det sted, hvor han forlader dens territorium. Tilbageholdelsesmagten er ikke pligtig at betale hjemsendelsesudgifter for en interneret, der er blevet interneret efter eget ønske.

Dersom internerede overføres i overensstemmelse med artikel 45, skal den overførende og den modtagende magt træffe aftale om den indbyrdes fordeling af ovennævnte omkostninger.

Foranstående bestemmelser er ikke til hinder for afsluttelsen af overenskomster mellem de stridende parter vedrørende udveksling og hjemsendelse af sådanne af deres statsborgere, der befinder sig i fjendens hænder.

AFSNIT 5

Oplysningskontorer og centraloplysningskontor

ARTIKEL 136

Ved en strids udbrud og i alle tilfælde af besættelse er enhver af de stridende parter forpligtet til at oprette et officielt oplysningskontor, der har til opgave at modtage og formidle oplysninger vedrørende de beskyttede personer, der befinder sig i dens magt.

Enhver af de stridende parter skal hurtigst muligt tilstille sit kontor meddelelse om enhver forholdsregel, som den har taget overfor en hvilken som helst beskyttet person, som holdes i forvaring i mere end to uger, som får anvist tvungent opholdssted eller som interneres. Endvidere skal den pålægge sine kompetente administrationsgrene omgående at underrette ovennævnte oplysningskontor om alle ændringer i disse beskyttede personers forhold, såsom overførelser, frigivelser, hjemsendelser, flugt, hospitalsindlæggelser, fødsler og dødsfald.

ARTIKEL 137

Ethvert nationalt kontor skal straks på hurtigste måde ved beskyttelsesmagternes mellemkomst og ligeledes gennem det i artikel 140 omhandlede centralkontor fremsende underretning vedrørende beskyttede personer til de stater, hvori disse personer er statsborgere eller på hvis territorium de havde bopæl. Oplysningskontorerne skal ligeledes besvare alle forespørgsler, der modtages vedrørende beskyttede personer.

Oplysningskontorer skal videregive oplysninger vedrørende en beskyttet person, medmindre sådan videregivelse kan komme vedkommende person eller hans eller hendes slægtninge til skade. Selv i så tilfælde bør oplysningerne ikke forholdes centralkontoret,

som efter at være blevet underrettet om forholdene har at tage de nødvendige sikkerhedsforanstaltninger som angivet i artikel 140.

Alle skriftlige meddelelser, der afgives af et oplysningskontor, skal bekræftes ved en underskrift eller et stempel.

ARTIKEL 138

De oplysninger, som det nationale kontor modtager og videregiver, skal være af en sådan art, at de muliggør nøjagtig identificering af den beskyttede person og hurtig underretning af hans pårørende. Oplysningerne vedrørende hver enkelt person skal mindst omfatte angivelse af efternavn, fornavne, fødested og fødselsdato, statsborgerforhold, sidste opholdssted og særlige kendetegn, faderens fornavn og moderens pigenavn, dato og sted for samt arten af de forholdsregler, der er taget med hensyn til den enkelte person og handlingens art, den adresse under hvilken korrespondance kan stiles til ham, tillige med navn og adresse på den person, som skal underrettes.

Der skal ligeledes regelmæssigt og så vidt muligt hver uge gives oplysning om alvorligt syge eller hårdtsårede interneredes tilstand.

ARTIKEL 139

Det påhviler ydermere ethvert nationalt oplysningskontor at indsamle alle personlige værdigenstande, som efterlades af de i artikel 136 omtalte beskyttede personer, i særdeleshed sådanne personer, der er hjemsendt, frigivet, flygtet eller afgået ved døden; kontoret skal fremsende de nævnte værdigenstande til rette vedkommende direkte eller om fornødent gennem centralkontoret. Sådanne genstande skal af kontoret sendes i forseglede pakker ledsaget af erklæringer indeholdende klar og fuldstændig angivelse af den persons identitet, hvem genstanden tilhørte, samt af en fuldstændig fortegnelse over pakkens indhold. Der skal føres detaljerede fortegnelser over modtagelse og afsendelse af alle sådanne værdigenstande.

ARTIKEL 140

Der skal i et neutralt land oprettes et centralt oplysningskontor for beskyttede personer, i særdeleshed internerede. Den Internationale Røde Kors Komite skal, hvis den anser det for nødvendigt, stille de interesserede magter forslag om organiseringen af et sådant kontor, som kan være det samme som det i artikel 123 i Genevekonventionen af 12. august 1949 om behandling af krigsfanger omhandlede.

Kontorets opgave er at indsamle alle oplysninger af den i artikel 136 nævnte art, som måtte kunne indhentes af officiel eller privat vej, samt hurtigst muligt at videregive dem til de pågældende personers hjemland eller opholdsland, undtagen i tilfælde, hvor sådan videregivelse kan komme de personer, oplysningerne vedrører, eller deres slægtninge til skade. De stridende parter skal give kontoret alle rimelige lettelser med henblik på fremsendelse af sådanne oplysninger.

De Høje Kontraherende Parter og i særdeleshed de parter, hvis statsborgere drager fordel af centralkontorets virksomhed, opfordres til at yde kontoret den fornødne finansielle hjælp.

Foranstående bestemmelser kan på ingen måde fortolkes som indskrænkende Den Internationale Røde Kors Komites eller de i artikel 142 omtalte hjælpeorganisationers humanitære virksomhed.

ARTIKEL 141

De nationale oplysningskontorer og det centrale oplysningskontor nyder portofrihed med hensyn til al post såvel som den i artikel 110 omhandlede afgifts- og gebyrfritagelse; endvidere skal der så vidt muligt ved telegrafering ydes dem takstfritagelse eller i det mindste meget nedsatte takster.

IV. DEL

Konventionens gennemførelse

AFSNIT I

Almindelige bestemmelser

ARTIKEL 142

Med forbehold af de forholdsregler, som tilbageholdelsesmagterne måtte anse for nødvendige til værn for deres sikkerhed eller til opfyldelse af andre rimelige krav skal de yde repræsentanter (og disses behørigt udnævnte agenter) for religiøse sammenslutninger, hjælpeselskaber eller hvilke som helst andre organisationer, der bistår beskyttede personer, alle lettelser med henblik på deres adgang til at besøge de beskyttede personer, til at uddele hjælpeforsyninger og al slags materiale af belærende, underholdende eller religiøs art, samt til at bistå ved disses sysselsættelse i fritiden indenfor interneringsstederne. Sådanne selskaber eller organisationer kan oprettes indenfor tilbageholdelsesmagtens territorium eller eventuelt i et andet land, eller de kan være af international karakter.

Tilbageholdelsesmagten kan begrænse antallet af selskaber og organisationer, hvis delegerede har tilladelse til at udføre deres virksomhed på dens territorium og under dens overopsyn, på betingelse af at en sådan begrænsning ikke hindrer, at der ydes alle beskyttede personer effektiv og tilstrækkelig hjælp.

Den Internationale Røde Kors Komites særlige stilling på dette område skal til enhver tid anerkendes og respekteres.

ARTIKEL 143

Der skal meddeles beskyttelsesmagternes repræsentanter eller delegerede tilladelse til at færdes overalt, hvor der opholder sig beskyttede personer, særlig på internerings-, tilbageholdelses- og arbejdssteder.

Der skal gives dem adgang til alle rum, som benyttes af beskyttede personer, og de skal kunne tale med dem uden vidner direkte eller ved tolk.

Sådanne besøg må ikke forbydes, medmindre tvingende militære hensyn kræver det, og da kun som en ekstraordinær og midlertidig foranstaltning. Besøgenes varighed og hyppighed må ikke indskrænkes.

Det skal stå sådanne repræsentanter og delegerede frit for at vælge, hvilke steder de ønsker at besøge. Tilbageholdelses- eller besættelsesmagten, beskyttelsesmagten og i

givet fald den magt, hvis statsborgere besøget gælder, kan træffe aftale om adgang for landsmænd af de internerede til at deltage i besøgene.

Den Internationale Røde Kors Komites delegerede nyder ligeledes ovennævnte forrettigheder. Udnævnelse af sådanne delegerede skal godkendes af den magt, som har herredømmet over de områder, hvor de skal udføre deres hverv.

ARTIKEL 144

De Høje Kontraherende Parter forpligter sig til i krig som i fred i videst muligt omfang at udbrede kendskabet til nærværende konventions tekst i deres respektive lande og i særdeleshed til at optage studiet af den i deres militære og så vidt muligt i deres civile undervisningsprogram, således at konventionens grundsætninger kan komme til hele befolkningens kundskab.

Alle civile, militære, politi- eller andre myndigheder, som i krigstid varetager opgaver med hensyn til beskyttede personer, skal være i besiddelse af konventionens tekst og have modtaget særlig undervisning i dens bestemmelser.

ARTIKEL 145

De Høje Kontraherende Parter skal gennem det schweiziske forbundsråd og under fjendtligheder gennem beskyttelsesmagterne tilstille hinanden den officielle oversættelse af nærværende konvention såvel som love og bestemmelser, som de måtte gennemføre med henblik på konventionens anvendelse.

ARTIKEL 146

De Høje Kontraherende Parter forpligter sig til at gennemføre alle love, der er nødvendige til skabelse af effektive straffesanktioner overfor personer, som begår eller beordrer iværksættelsen af nogen af de i den følgende artikel beskrevne grove overtrædelser af nærværende konvention.

Enhver af De Høje Kontraherende Parter har pligt til at eftersøge personer, der er under tiltale for at have begået eller for at have beordret iværksættelsen af sådanne grove overtrædelser, og skal uden hensyn til sådanne personers statsborgerforhold stille dem for sine egne domstole. Den kan også i overensstemmelse med reglerne i sin egen lovgivning beslutte at overgive sådanne personer til en anden interesseret kontraherende part til retsforfølgning, under forudsætning af at denne part har tilvejebragt et tiltrækkeligt bevismateriale.

Enhver af De Høje Kontraherende Parter skal tage de nødvendige forholdsregler til bekæmpelse af alle handlinger, der uden at falde ind under de i den følgende artikel definerede grove overtrædelser strider mod nærværende konventions bestemmelser.

Under alle forhold skal de tiltalte drage fordel af betryggende garantier med hensyn til domstolsbehandling og forsvar. Disse garantier må ikke være mindre gunstige end de, der er fastsat i artikel 105 og følgende artikler i Genevekonventionen af 12. august 1949 om behandling af krigsfanger.

ARTIKEL 147

Ved grove overtrædelser, jævnfør artikel 146, forstås overtrædelser, der omfatter en af følgende handlinger, såfremt denne begås overfor personer eller ejendom, der beskyttes af konventionen: forsætligt drab, tortur eller umenneskelig behandling, herunder biologiske

forsøg, forsætlig påførelse af betydelig lidelse eller alvorlig skade på legeme eller helbred, ulovlig deportation eller overførelse eller ulovlig indespærring af en beskyttet person, tvangsindrullering af en beskyttet person i en fjendtlig magts styrker, det forhold forsætligt at berøve en beskyttet person den ved nærværende konvention foreskrevne ret til betryggende og behørig domstolsbehandling, udtagelse af gidsler samt omfattende ødelæggelse og tilegnelse af ejendom, der ikke retfærdiggøres af den militære nødvendighed, og som udføres på ulovlig og vilkårlig måde.

ARTIKEL 148

Ingen af De Høje Kontraherende Parter kan frigøre sig selv eller en anden kontraherende part for ansvar, som den selv eller en anden kontraherende part har pådraget sig med hensyn til de i den foregående artikel omhandlede overtrædelser.

ARTIKEL 149

På begæring af en af de stridende parter skal der iværksættes en undersøgelse i en form, der fastsættes af de interesserede parter vedrørende enhver påstået krænkelse af konventionen.

Hvis der ikke er opnået enighed om fremgangsmåden ved undersøgelsen, bør parterne træffe aftale om valg af en voldgiftsmand, som skal bestemme, hvilken fremgangsmåde der skal følges.

Når en krænkelse er fastslået, skal de stridende parter bringe den til ophør og snarest muligt bekæmpe den.

AFSNIT 2

Afsluttende bestemmelser

ARTIKEL 150

Nærværende konvention er affattet på engelsk og fransk. De to tekster har samme gyldighed.

Det schweiziske forbundsråd skal drage omsorg for udarbejdelsen af officielle oversættelser af konventionen til russisk og spansk.

ARTIKEL 151

Nærværende konvention, som bærer denne dags dato, står indtil den 12.februar 1950 åben for undertegnelse af de magter, der har været repræsenteret ved den konference, som åbnedes i Geneve den 21.april 1949.

ARTIKEL 152

Nærværende konvention skal ratificeres snarest muligt, og ratifikationsdokumenterne skal deponeres i Bern.

Om deponeringen af hvert enkelt ratifikationsdokument skal der optages en protokol, hvoraf en bekræftet kopi ved det schweiziske forbundsråds foranstaltning skal tilstilles alle de magter, der har underskrevet konventionen, eller som har meddelt, at de tiltræder den.

ARTIKEL 153

Nærværende konvention træder i kraft seks måneder efter deponeringen af mindst to ratifikationsdokumenter.

ARTIKEL 154

Derefter træder den i kraft for hver enkelt af De Høje Kontraherende Parter seks måneder efter deponeringen af ratifikationsdokumentet.

I forholdet mellem de magter, der har tiltrådt Haagkonventionerne vedrørende landkrigens love og sædvaner være sig af 29. juli 1899 eller 18. oktober 1907, og som har tiltrådt nærværende konvention, supplerer sidstnævnte konvention afsnit II og III i de til de ovennævnte Haagkonventioner knyttede regulativer.

ARTIKEL 155

Fra nærværende konventions ikrafttrædelsesdato at regne skal enhver magt, der ikke allerede har undertegnet den, kunne tiltræde den.

ARTIKEL 156

Tiltrædelser skal skriftligt meddeles det schweiziske forbundsråd og gælder fra seks måneder efter den dato, på hvilken meddelelsen modtages.

Det schweiziske forbundsråd skal underrette alle de magter, som har underskrevet konventionen, eller om hvis tiltrædelse der er givet meddelelse, om tiltrædelser.

ARTIKEL 157

Hvor en af de i artiklerne 2 og 3 omhandlede situationer foreligger, træder ratifikationer, der er deponeret, og tiltrædelser, hvorom der er givet meddelelse af de stridende parter før eller efter fjendtlighedernes eller besættelsens begyndelse, øjeblikkelig i kraft. Det schweiziske forbundsråd skal på hurtigste måde sende meddelelse om alle ratifikationsdokumenter eller tiltrædelseserklæringer, der modtages fra en stridende part.

ARTIKEL 158

Enhver af De Høje Kontraherende Parter skal frit kunne opsig nærværende konvention.

Opsigelsen skal skriftligt meddeles det schweiziske forbundsråd, der skal videresende meddelelsen til alle De Høje Kontraherende Parters regeringer.

Opsigelsen træder i kraft et år efter, at meddelelse herom er afgivet til det schweiziske forbundsråd. En opsigelse, hvorom meddelelse er afgivet på et tidspunkt, da den opsigende magt var indblandet i en strid, træder imidlertid først i kraft, når der er sluttet fred, og når virksomheden i forbindelse med løsladelse og hjemsendelse af de i nærværende konvention beskyttede personer er tilendebragt.

Opsigelsen gælder kun for den opsigende magts vedkommende. Den svækker på ingen måde de forpligtelser, som de stridende parter fortsat skal underkaste sig i kraft af de

folkeretlige grundsætninger, således som disse fremgår af de mellem civiliserede nationer gældende sædvaner, af menneskelighedens love og af den offentlige morals bydende krav.

ARTIKEL 159

Det schweiziske forbundsråd skal lade nærværende konvention indregistrere i De Forenede Nationers sekretariat. Det schweiziske forbundsråd skal ligeledes underrette De Forenede Nationers sekretariat om alle modtagne ratifikationer, tiltrædelser og opsigelser vedrørende nærværende konvention.

Testimonium

Til bekræftelse heraf har de undertegnede, der har deponeret deres respektive fuldmagter, underskrevet nærværende konvention.

Udfærdiget i Geneve den 12. august 1949 på engelsk og fransk. Originalen skal deponeres i det schweiziske forbundsarkiv. Det schweiziske forbundsråd skal tilstille enhver af signatarstaterne og de stater, som har tiltrådt konventionen, en bekræftet kopi af denne.

TILLÆG I

Udkast til overenskomst om hospitals- og sikkerhedszoner og -lokaliteter

ARTIKEL 1

Hospitals- og sikkerhedszoner er udelukkende forbeholdt personer, der er omhandlede i artikel 23 i Genevekonventionen af 12. august 1949 til forbedring af såredes og syges vilkår i de væbnede styrker i felten og artikel 14 i Genevekonventionen af 12. august 1949 om beskyttelse af civile personer i krigstid samt personel, der er beskæftiget med organisation og administration af disse zoner og lokaliteter og med pleje af de der samlede personer.

Personer, hvis faste bopæl er beliggende inden for sådanne zoner, har dog ret til at opholde sig der.

ARTIKEL 2

Personer, der i en hvilken som helst egenskab opholder sig i en hospitals- og sikkerhedszone, må hverken i eller uden for zonen udføre arbejde, der har direkte tilknytning til krigsoperationer eller fremstilling af krigsmateriel.

ARTIKEL 3

Den magt, der opretter en hospitals- og sikkerhedszone, er forpligtet til at træffe alle nødvendige forholdsregler med henblik på at forhindre, at personer, der ikke har ret til at komme ind i eller opholde sig i zonen, får adgang dertil.

ARTIKEL 4

Hospitals- og sikkerhedszoner skal opfylde følgende betingelser:

- a) de må kun omfatte en lille del af det territorium, der styres af den magt, der har oprettet dem,
- b) de skal være tyndt befolket i forhold til indkvarteringsmulighederne,
- c) de skal være beliggende langt fra - og må ikke indeholde - militære mål eller større industrivirksomheder eller administrationskontorer,
- d) de må ikke være beliggende i områder, som efter al sandsynlighed kan blive af betydning for krigsførelsen.

ARTIKEL 5

Om hospitals- og sikkerhedszoner gælder følgende:

- a) forbindelseslinjer og trafikmidler i disse områder må ikke benyttes til transport af militært personel eller materiel, selv ikke transit;
- b) de må i intet tilfælde forsvares militært.

ARTIKEL 6

Hospitals- og sikkerhedszoner skal afmærkes med røde skråstriber på hvid bund, anbragt på bygningerne og langs zonegrænsen.

Zoner, der udelukkende er forbeholdt sårede og syge, kan afmærkes med røde kors (rød halvmåne, røde løve og sol) -mærket på hvid bund.

Om natten kan de afmærkes på tilsvarende måde ved hjælp af passende belysning.

ARTIKEL 7

Magterne skal i fredstid eller ved fjendtlighedernes udbrud sende alle De Høje Kontraherende Parter en fortegnelse over hospitals- og sikkerhedszoner i de territorier, der står under deres herredømme. De skal også give meddelelse om eventuelle nye zoner, der oprettes under fjendtlighederne.

Så snart den fjendtlige part har modtaget ovennævnte meddelelse, er zonen behørigt oprettet.

Hvis den fjendtlige part imidlertid er af den opfattelse, at betingelserne i nærværende overenskomst ikke er opfyldt, kan den nægte at anerkende zonen ved straks at give meddelelse herom til den part, der har ansvaret for den nævnte zone, eller den kan gøre sin anerkendelse af en sådan zone afhængig af indførelsen af den i artikel 8 hjemlede kontrol.

ARTIKEL 8

Enhver stat, der har anderkendt en eller flere sikkerhedszoner, som er oprettet af den fjendtlige part, er berettiget til at kræve, at det af et eller flere særlige udvalg kontrolleres, om zonerne opfylder de i nærværende overenskomst fastsatte betingelser og forpligtelser.

I dette øjemed har medlemmer af de særlige udvalg til enhver tid fri adgang til de forskellige zoner og kan endogså tage varigt ophold der. Der skal ydes dem alle lettelser ved udførelsen af deres kontrolvirksomhed.

ARTIKEL 9

Skulle de særlige udvalg konstatere forhold, som forekommer dem at være i strid med bestemmelserne i nærværende overenskomst, er de forpligtet til omgående at gøre den magt, hvorunder zonen hører, opmærksom herpå, og de skal fastsætte en tidsfrist på 5 dage, indenfor hvilken forholdet skal bringes i orden. Udvalget skal give den stat, der har anerkendt zonen, behørig underretning herom.

Hvis den stat, hvorunder zonen hører, ikke ved tidsfristens udløb har rettet sig efter henstillingen, er den fjendtlige part berettiget til at erklære, at den ikke længere er bundet af nærværende overenskomst med hensyn til den nævnte zone.

ARTIKEL 10

Enhver magt, der opretter en eller flere hospitals- og sikkerhedszoner, og de fjendtlige parter, der har modtaget meddelelse om disse zoners eksistens, skal udpege eller lade beskyttelsesmagten eller andre neutrale magter udpege personer, som er egnede til at være medlemmer af de i artiklerne 8 og 9 nævnte særlige udvalg.

ARTIKEL 11

Hospitals- og sikkerhedszoner må under ingen omstændigheder gøres til genstand for angreb. De skal til enhver tid beskyttes og respekteres af de stridende parter.

ARTIKEL 12

I tilfælde af, at et territorium besættes, skal de derværende hospitals- og sikkerhedszoner fortsat respekteres og benyttes som sådanne.

Besættelsesmagten kan imidlertid gøre indskrænkninger i anvendelsen af disse zoner mod at træffe enhver forholdsregel med henblik på at garantere de der anbragte personers sikkerhed.

ARTIKEL 13

Nærværende overenskomst finder også anvendelse på lokaliteterne, som magterne måtte benytte til samme formål som hospitals- og sikkerhedszoner.

TILLÆG II

Udkast til bestemmelser vedrørende kollektive forsendelser

ARTIKEL 1

Der skal gives interneringsudvalgene tilladelse til at fordele kollektive hjælpeforsendelser, der sorterer under dem, blandt alle internerede, der administreres fra det nævnte udvalg

interneringssted, heri indbefattet de internerede, som er indlagt på hospital eller befinder sig i fængsel eller i øvrigt på en straffeanstalt.

ARTIKEL 2

Fordelingen af kollektive hjælpeforsendelser skal ske i overensstemmelse med givernes anvisninger samt med en af interneringsudvalgene udarbejdet plan. Udlevering af medicinalvarer bør dog fortrinsvis finde sted i forståelse med de højeste sanitetsofficerer, og på hospitaler og sygeafdelinger behøver disse ikke at tage hensyn til de omtalte anvisninger, såfremt hensynet til deres patienter taler derimod. Indenfor de således afstukne grænser skal fordelingen stedse ske efter billighed.

ARTIKEL 3

Der skal gives medlemmer af interneringsudvalg tilladelse til at begive sig til jernbanestationerne eller andre steder i nærheden af interneringsstederne, hvor hjælpeforsyninger modtages, således at de sættes i stand til at undersøge kvaliteten såvel som mængden af de modtagne varer og kan udarbejde detaljerede beretninger herom til giverne.

ARTIKEL 4

Der skal gives interneringsudvalg de fornødne lettelser til undersøgelse af, om fordelingen af kollektive forsendelser i alle underafdelinger og annekser af deres interneringssteder har fundet sted i overensstemmelse med deres anvisninger.

ARTIKEL 5

Der skal gives interneringsudvalg tilladelse til at udfylde samt til at foranledige, at medlemmer af interneringsudvalgene for arbejdsenheder eller de højeste sanitetsofficerer på hospitaler og sygeafdelinger udfylder blanketter eller spørgeskemaer, der er bestemt for giverne og angår kollektive hjælpeforsyninger (fordeling, behov, mængder og så videre). Sådanne blanketter og spørgeskemaer skal i behørigt udfyldt stand ufortøvet fremsendes til giverne.

ARTIKEL 6

Til sikring af regelmæssig fordeling af kollektive forsendelser til de internerede på vedkommende interneringssted og med henblik på at imødegå ethvert krav, der måtte opstå som følge af nye interneredes ankomst, skal der gives interneringsudvalgene tilladelse til at opbygge og vedligeholde tilstrækkelige reservebeholdninger af kollektive forsendelser. I dette øjemed skal der stå passende lagerbygninger til deres rådighed; enhver lagerbygning skal være forsynet med 2 låse, således at interneringsudvalget er i besiddelse af nøglerne til den ene lås og interneringsstedets kommandant af nøglerne til den anden.

ARTIKEL 7

De Høje Kontraherende Parter og i særdeleshed tilbageholdelsesmagterne er i videst muligt omfang og med forbehold af de om befolkningens levnedsmiddelforsyning gældende bestemmelser forpligtet til at tillade, at der på deres territorier opkøbes varer til uddeling blandt de internerede i form af kollektive forsendelser. De er ligeledes forpligtet til at lette overførelse af fonds og andre finansielle foranstaltninger af teknisk eller administrativ art, som træffes med henblik på sådanne opkøb.

ARTIKEL 8

Foranstående bestemmelser er ikke til hinder for interneredes ret til at modtage kollektive forsendelser forinden deres ankomst til interneringsstedet eller under overførelse og ej heller for, at repræsentanter for beskyttelsesmagten og Den Internationale Røde Kors Komite eller enhver anden til bistand for internerede virkende humanitær organisation, som er ansvarlig for fremsendelse af sådanne forsyninger, kan sikre forsendelsernes fordeling blandt modtagerne ved ethvert andet middel, de skønner praktisk.

Dansk Røde Kors' kommentar: **Tillæg III** er ikke medtaget på retsinformations hjemmeside, men kan findes her:

I: Interneringskort (se artikel 106)

<https://ihl-databases.icrc.org/applic/ihl/ihl.nsf/9861b8c2f0e83ed3c1256403003fb8c5/5799db9fe30d6e4dc12563cd0051c885>

II: Brev (se artikel 107)

<https://ihl-databases.icrc.org/applic/ihl/ihl.nsf/9861b8c2f0e83ed3c1256403003fb8c5/63753cc3e609e627c12563cd0051c88f>

III: Brevkort (se artikel 107)

<https://ihl-databases.icrc.org/applic/ihl/ihl.nsf/9861b8c2f0e83ed3c1256403003fb8c5/1b2cd2f28160c6d7c12563cd0051c89a>